

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2015. gada 26. novembrī*

Valsts atbalsts — Ciparu televīzija — Atbalsts zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās Spānijā — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par daļēji saderīgu un daļēji nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Priekšrocība — Pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi — LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkts — Jauns atbalsts

Lieta T-462/13

Comunidad Autónoma del País Vasco (Spānija),

Itelazpi, SA, Samudio [*Zamudio*] (Spānija),

ko sākotnēji pārstāvēja *N. Ruiz García, J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo* un *M. Muñoz de Juan*, vēlāk – *J. Buendía Sierra* un *A. Lamadrid de Pablo*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *É. Gippini Fournier, B. Stromsky* un *P. Němečková*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

SES Astra, Becdorfa [*Betzdorf*] (Luksemburga), ko pārstāv *F. González Díaz, F. Salerno* un *V. Romero Algarra*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par lūgumu atcelt Komisijas 2013. gada 19. jūnija Lēmumu 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 (C 23/[20]10 (ex NN 36/[20]10, ex CP 163/[20]09)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas–Lamančas) (OV L 217, 52. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *A. Ditrīhs* [*A. Dittrich*] (referents), tiesneši *J. Švarcs* [*J. Schwarcz*] un *V. Tomļenoviča* [*V. Tomljenović*],

sekretārs *H. Palasio Gonsaless* [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 12. marta tiesas sēdi,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Šī lieta ir par īstenošanas pasākumiem, kādus ir veikušas Spānijas iestādes, veicot pāreju no analogās televīzijas uz ciparu televīzijas apraidi visā Spānijas teritorijā, izņemot Kastīlijas–Lamančas [*Castille-La-Manche*] (Spānija) autonomo kopienu. Šī digitalizācija, kas tehniski var tikt īstenota, izmantojot zemes platformas, satelītu, kabeļus vai platjoslas piekļuvi internetam, ļauj efektīvāk izmantot radiofrekvenču spektru. Ciparu televīzijas apraidē televīzijas signāls ir izturīgāks pret traucējumiem un var tikt papildināts ar virkni papildu pakalpojumu, kas piešķir šādai pārraidīšanai papildu vērtību. Turklāt digitalizācijas process ļauj nodrošināt tā saukto “digitālo dividendi”, proti, brīvās frekvences, jo ciparu televīzijas tehnoloģijās tiek izmantots daudz šaurāks spektrs nekā analogajās tehnoloģijās. Šo priekšrocību dēļ Eiropas Komisija kopš 2002. gada veicina digitalizāciju Eiropas Savienībā.
- 2 Spānijas Karaliste ir izveidojusi tiesisko regulējumu, kāds ir nepieciešams, lai veicinātu pārejas procesu no analogās televīzijas uz ciparu televīzijas apraidi, it īpaši izsludinot 2005. gada 14. jūnija *Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo* (Likums 10/2005, ar ko paredz steidzamus pasākumus, lai ieviestu zemes ciparu televīziju, liberalizētu kabeļtelevīziju un veicinātu pluralismu) (2005. gada 15. jūnija *BOE* Nr. 142, turpmāk tekstā – “Likums 10/2005”) un 2005. gada 29. jūlija *Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre* (Karaļa dekrēts 944/2005, ar ko apstiprina Valsts tehnisko plānu zemes ciparu televīzijai) (2005. gada 30. jūlija *BOE* Nr. 181, turpmāk tekstā – “Karaļa dekrēts 944/2005”). Ar šo Karaļa dekrētu valsts apraides organizācijām tika uzlikts pienākums nodrošināt apraidi 96 % iedzīvotāju privātā sektora gadījumā un 98 % iedzīvotāju valsts sektora gadījumā attiecīgajā teritorijā.
- 3 Lai pārvaldītu pāreju no analogās televīzijas uz ciparu televīziju, Spānijas iestādes sadalīja Spānijas teritoriju trīs atsevišķās zonās:
 - I zonā, kas ietver 96 % Spānijas iedzīvotāju un kas tika uzskatīta par komerciāli visizdevīgāko, pārejas uz ciparu televīziju izmaksas sedzot valsts un privātajām apraides organizācijām;
 - II zonā, kas ietver mazāk urbanizētus un attālākus reģionus un kas pārstāv 2,5 % Spānijas iedzīvotāju, apraides organizācijām komerciālu interešu trūkuma dēļ neinvestējot digitalizācijā, kas pamudināja Spānijas iestādes ieviest valsts finansējumu;
 - III zonā, kas aptver 1,5 % Spānijas iedzīvotāju, topogrāfijai izslēdzot zemes ciparu apraidi, kas nozīmē, ka izvēle ir tikusi izdarīta par labu satelīttelevīzijas platformai.
- 4 Ar 2007. gada 7. septembra lēmumu Spānijas Ministru padome pieņēma nacionālo programmu pārejai uz zemes ciparu televīziju (turpmāk tekstā – “ZCT”), lai īstenotu Karaļa dekrētā 944/2005 paredzēto Valsts tehnisko plānu. Minētās programmas nolūkā Spānijas teritorija tika sadalīta 90 tehniskās pārejas projektos un tika noteikts analogās apraides beigu termiņš katram no šiem projektiem. Šajā programmā paredzētais mērķis bija panākt, lai Spānijas iedzīvotājiem tiktu nodrošināti ZCT pakalpojumi tādā pašā mērā, kādā tiem 2007. gadā tika nodrošināts analogās televīzijas pārklājums, proti, 98 % šo iedzīvotāju un 100 % Basku zemes (Spānija) iedzīvotāju.

- 5 Tā kā pastāvēja risks, ka saistības attiecībā uz ZCT pārklājuma nodrošināšanu (skat. iepriekš 2. punktu) varētu aptvert mazāku Spānijas iedzīvotāju skaitu, nekā aptvēra iepriekšējais analogās televīzijas pārklājums, bija jānodrošina televīzijas pārklājums II zonā. Šī lieta attiecas vienīgi uz valsts finansējumu, ko ir piešķirušas Spānijas iestādes, lai atbalstītu zemes ciparu televīzijas ieviešanu minētajā zonā, it īpaši uz šī procesa finansēšanu Basku zemes reģionos, kas atrodas šajā zonā. Basku zemē iedzīvotāju skaits, kas dzīvo II zonā, ir 9,5 %.
- 6 2008. gada 29. februārī Spānijas Rūpniecības, tūrisma un tirdzniecības ministrija (turpmāk tekstā – “RTTM”) pieņēma lēmumu uzlabot telekomunikāciju infrastruktūru un noteikt kritērijus un finansējuma sadali darbībām, kas tiek veiktas par labu informācijas sabiedrības attīstībai plāna ar nosaukumu “Plan Avanza” kontekstā. Saskaņā ar šo lēmumu apstiprinātais budžets daļēji tika piešķirts televīzijas digitalizācijai II zonā.
- 7 Laikā no 2008. gada jūlija līdz novembrim digitalizācija II zonā tika veikta, izmantojot dažādus pielikumus spēkā esošajam 2006. gada pamatnolīgumam, kuru bija parakstījusi RTTM un Spānijas Karalistes autonomās kopienas *Plan Avanza* ietvaros. Saskaņā ar šiem pielikumiem RTTM nodeva līdzekļus autonomajām kopienām, kuras apņēmas segt citus izdevumus saistībā ar darījumu, kas ietvēra viņu pašu budžeta līdzekļus.
- 8 2008. gada 17. oktobrī Spānijas Ministru padome nolēma piešķirt papildu līdzekļus, lai paplašinātu un papildinātu ZCT pārklājumu pārejas projektu ietvaros, kuri bija jāveic 2009. gada pirmajā pusgadā. Līdzekļi tika piešķirti pēc jaunu pamatlīgumu parakstīšanas starp RTTM un autonomajām kopienām 2008. gada decembrī par valsts programmas īstenošanu par labu pārejai uz ZCT. 2009. gada 29. maijā minētā Ministru padome apstiprināja to līdzekļu sadales kritērijus, kas tika piešķirti, lai finansētu iniciatīvas par labu pārejai uz ZCT.
- 9 Pēc 2008. gada pamatlīgumu pielikumu par ZCT pārklājuma paplašināšanu parakstīšanas un šo pamatlīgumu un to pielikumu publicēšanas *Boletín oficial del Estado* autonomās kopienas uzsāka paplašināšanas procesu. Šim nolūkam tās nodarbojās ar konkursu organizēšanu vai uzticēja šo organizēšanu privātiem uzņēmumiem. Dažos gadījumos autonomās kopienas lūdza pašvaldībām uzņemties ar paplašināšanu saistītos darbus.
- 10 Vispār Spānijā tika sarīkoti divu veidu konkursi. Pirmkārt, tika sarīkoti konkursi par pārklājuma paplašināšanu, kas nozīmēja uzticēt konkursa uzvarētājam uzdevumu nodrošināt ZCT tīkla darbību. Šajā ziņā starp veicamajiem uzdevumiem bija tīkla dizains un ekspluatācija, signāla pārraide, tīkla paplašināšana un nepieciešamā aprīkojuma nodrošināšana. Pārējie konkursi attiecās uz telekomunikāciju aprīkojuma piegādi.
- 11 Kopumā ņemot, laikā no 2008. līdz 2009. gadam gandrīz 163 miljoni euro no valsts centrālā budžeta, daļēji aizdevumi ar atvieglotiem noteikumiem, kurus RTTM piešķīra autonomajām kopienām, un aptuveni 60 miljoni euro no attiecīgo sešpadsmit pašvaldību budžeta tika investēti II zonas pārklājuma paplašināšanai. Turklāt pašvaldības piešķīra finansējumu paplašināšanai aptuveni 3,5 miljonu euro apmērā.
- 12 No 2009. gada otrās posms pēc ZCT paplašināšanas II zonā dažām autonomajām kopienām ietvēra jaunu konkursu organizēšanu vai līgumu noslēgšanu bez konkursa par aprīkojuma, kas tika digitalizēts un izvietots, izmantošanu un uzturēšanu paplašināšanas laikā. Kopējā līdzekļu summa, kas konkursu ceļā tika piešķirta par izmantošanu un uzturēšanu laika posmam no 2009. līdz 2011. gadam, bija 32,7 miljoni euro.
- 13 Basku zemē pirmā prasītāja, Basku zemes autonomā kopiena (Spānija), saskaņā ar Spānijas konstitūciju un tās autonomijas statusu īsteno savas pilnvaras likumdošanas un finansiālās autonomijas stāvokli attiecībā pret Spānijas valsti. Šīs pilnvaras saskaņā ar minētajā konstitūcijā paredzētajiem noteikumiem un attiecīgo autonomijas statusu attiecas tostarp uz apraides jomām, kā arī uz sabiedriskajiem

pakalpojumiem un infrastruktūrām. Televīzijas tīklu izvietošana, uzturēšana un ekspluatācija tika uzticēta otrajai prasītājai *Itelazpi, SA*, proti, valsts uzņēmumam, kas pilnībā pieder Basku zemes valdībai, kura šim uzņēmumam ir piešķirusi līdzekļus, lai atbalstītu zemes televīzijas digitalizācijas procesu.

- 14 2009. gada 18. maijā Komisija saņēma sūdzību no Eiropas satelītu operatora, proti, personas, kas iestājusies lietā, *SES Astra*, par Spānijas iestāžu iespējamo atbalsta shēmu pārejai no analogās televīzijas uz ciparu televīziju II zonā. Saskaņā ar šī operatora uzskatu šis pasākums ietverot nepazīnotu atbalstu, kas kropļojot konkurenci starp zemes apraides un šo satelītu platformām.
- 15 Ar 2010. gada 29. septembra vēstuli Komisija informēja Spānijas Karalisti par lēmumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru par attiecīgo valsts atbalstu attiecībā uz visu Spānijas teritoriju, izņemot Kastīlijas–Lamančas autonomo kopienu, proti, reģionu, kurā tikusi uzsākta neatkarīga procedūra (turpmāk tekstā – “lēmums par procedūras uzsākšanu”). 2010. gada 14. decembrī publicējot lēmumu par procedūras uzsākšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 377, 17. lpp.), Komisija aicināja ieinteresētas personas iesniegt apsvērumus.
- 16 Saņēmusi Spānijas iestāžu un citu ieinteresēto lietas dalībnieku apsvērumus, Komisija 2013. gada 19. jūnijā pieņēma Lēmumu 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 (C 23/[20]10 (ex NN 36/[20]10, ex CP 163/[20]09)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas (DTT) ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas–Lamančas), kura rezolūtvajā daļā ir paredzēts:

“1. pants

Valsts atbalsts, kas zemes televīzijas platformas operatoriem piešķirts zemes ciparu televīzijas tīkla ieviešanai, uzturēšanai un ekspluatācijai II zonā un ko Spānija[s] [Karaliste] nelikumīgi īstenojusi, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, izņemot to atbalstu, kas piešķirts atbilstīgi tehnoloģiju neitralitātes kritērijam, nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

2. pants

Atsevišķais 1. pantā minētais atbalsts nav uzskatāms par atbalstu, ja piešķiršanas brīdī tas atbilda tobrīd piemērojamai regulai, kas pieņemta atbilstīgi [...] Padomes Regulas (EK) Nr. 994/98 [...] 2. pantam.

3. pants

1. Spānija[s] [Karaliste] no zemes ciparu televīzijas operatoriem atgūst 1. pantā minēto nesaderīgo atbalstu neatkarīgi no tā, vai šie operatori ir tiešie vai netiešie atbalsta saņēmēji.

2. Atgūstamajām summām pieskaita procentus par periodu no dienas, kad summas nodotas saņēmējiem, līdz to faktiskās atgūšanas dienai.

3. Procentu likmi aprēķina gan pamatsummai, gan procentiem saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 794/2004 [...] V nodaļu.

4. Spānijas [Karaliste] no šā lēmuma paziņošanas dienas aptur visus neizmaksātos 1. pantā minētā atbalsta maksājumus.

4. pants

1. Spānija 1. pantā minēto atbalstu atgūst nekavējoties un efektīvi.

2. Spānija[s] [Karaliste] nodrošina šā lēmuma īstenošanu četrus mēnešus laikā no tā paziņošanas dienas.

3. Divu mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas Spānija iesniedz Komisijai šādu informāciju:

- a) 1. pantā minētā atbalsta saņēmēju sarakstu un atbalsta kopējo summu, ko saskaņā ar 1. pantā minēto shēmu saņēmis katrs no tiem, norādot to 6.2. iedaļā noteiktajās kategorijās;
- b) kopējo summu (pamatsummu un atgūšanas procentus), kas jāatgūst no katra saņēmēja;

[..]

5. pants

Šis lēmums adresēts Spānijas Karalistei.”

- 17 Lai pamatotu apstrīdēto lēmumu, pirmkārt, Komisija uzskatīja, ka dažādie instrumenti, kas bija pieņemti centrālajā līmenī, un nolīgumi, kas tika noslēgti un grozīti starp RTTM un autonomajām kopienām, bija pamats atbalsta shēmai attiecībā uz ZCT paplašināšanu II zonā. Praksē autonomās kopienas piemēroja Spānijas valdības vadlīnijas par ZCT paplašināšanu (minētā lēmuma preambulas 91. apsvērums).
- 18 Otrkārt, Komisija konstatēja, ka attiecīgais pasākums ir jāuzskata par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Ņemot vērā, ka minētais pasākums tika finansēts no valsts budžeta un no dažu autonomo kopienu un pašvaldību budžeta, bija iesaistīti valsts līdzekļi. Komisija uzskata, ka televīzijas apraides tīklu paplašināšana bija ekonomiska darbība un neietilpa valsts varas priekšrocību īstenošanā. ZCT operatori bija tieši atbalsta saņēmēji, savukārt tīkla operatori, kas piedalījās konkursos par pārklājuma paplašināšanu, bija netieši atbalsta saņēmēji. Šī pasākuma priekšrocība attiecībā uz pēdējiem minētajiem esot bijusi selektīva, jo no šāda pasākuma iegūtu vienīgi apraides nozare, un šajā nozarē šis pasākums esot attiecies vienīgi uz tiem uzņēmumiem, kas bija iesaistīti zemes [platformas] tirgū. Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu Spānijas iestādes kā vislabāko un vienīgo piemēru prezentēja Basku zemes (Spānija) autonomās kopienas gadījumu, lai atsauktos uz valsts atbalsta neesamību saskaņā ar kritērijiem, kādus bija noteikusi Tiesa 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans un Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Krājums, EU:C:2003:415). Tomēr šajā spriedumā minētais pirmais kritērijs, saskaņā ar kuru atbalsta saņēmējam uzņēmumam ir jābūt faktiski atbildīgam par pienākumu, kas ir saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu, izpildi un saskaņā ar kuru šiem pienākumiem ir jābūt skaidri definētiem, pēc Komisijas domām, neesot bijis izpildīts. Turklāt, neesot garantijām par vismazākajām izmaksām minētās autonomās kopienas vispārējās interesēs, neesot ticis izpildīts minētajā spriedumā ietvertais ceturtais kritērijs. Komisija uzskata, ka, ņemot vērā faktu, ka satelītu un virszemes apraides platformas konkurēja, pasākums, kurš bija vērst uz ZCT ieviešanu, ekspluatāciju un uzturēšanu II zonā, esot izkropļojis konkurenci starp divām platformām. Minētais pasākums esot ietekmējis arī tirdzniecību Savienībā (minētā lēmuma preambulas 94.–141. apsvērums).
- 19 Treškārt, Komisija konstatēja, ka attiecīgais pasākums nevarēja tikt uzskatīts par valsts atbalstu, kurš ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, neraugoties uz faktu, ka šis pasākums bija paredzēts, lai sasniegtu definēto kopējo interešu mērķi, un tā atzina tirgus darbības traucējumu esamību. Pēc tās domām, ciktāl ar minēto pasākumu netika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips, šis pasākums nebija samērīgs un nebija uzskatāms par atbilstošu instrumentu, lai nodrošinātu bezmaksas kanālu pārraidīšanu II zonas rezidentiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 148.–171. apsvērums).
- 20 Ceturtkārt, Komisija uzskatīja, ka, neesot precīzi definētai zemes platformas ekspluatācijai kā sabiedriskam pakalpojumam, attiecīgais pasākums nevarēja tikt pamatots saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu (apstrīdētā lēmuma preambulas 172. apsvērums).

- 21 Piektkārt, Komisija norādīja, ka attiecīgais pasākums nebija eksistējošs atbalsts, jo minētais pasākums bija jāuzskata par izmaiņām, kas ietekmēja sākotnējās [atbalsta] shēmas būtību. Tāpēc Spānijas iestādēm esot bijis jāpaziņo šis pasākums (apstrīdētā lēmuma preambulas 173.–175. apsvērumi).
- 22 Sestkārt, Komisija precizēja dažādus gadījumus, kādos Spānijas iestādēm ir jāatgūst attiecīgais atbalsts no tiešiem vai netiešiem tā saņēmējiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 179.–197. apsvērumi).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 23 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 30. augustā, prasītājas cēla šo prasību.
- 24 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts tajā pašā dienā, prasītājas iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tās būtībā lūdza Vispārējai tiesai apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi. Ar 2013. gada 16. oktobra rīkojumu *Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi/Komisija* (T-462/13 R, EU:T:2013:546) šis lūgums tika noraidīts un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.
- 25 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 20. septembrī, persona, kas iestājusies lietā, lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Vispārējā tiesa šo lūgumu apmierināja ar 2014. gada 10. februāra rīkojumu *Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi/Komisija* (T-462/13, EU:T:2014:81).
- 26 Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu iestāšanās rakstu 2014. gada 24. martā. Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 24. aprīlī, prasītājas iesniedza savus apsvērumus par šo iestāšanās rakstu. Komisija nav iesniegusi apsvērumus par iestāšanās rakstu.
- 27 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 28 Veicot procesa organizatoriskos pasākumus, kuri paredzēti Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā, minētā tiesa aicināja Komisiju iesniegt dokumentus. Komisija šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.
- 29 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2015. gada 25. februārī, prasītājas iesniedza apsvērumus par ziņojumu tiesas sēdē.
- 30 Tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 12. marta tiesas sēdē.
- 31 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- konstatēt, ka izvirzītie pamati ir pieņemami un pamatoti;
 - atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 32 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 33 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- apmierināt Komisijas prasījumus;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar tās iestāšanos lietā.

Juridiskais pamatojums

- 34 Vispirms ir jānorāda, ka prasība ir pieņemama, lai gan prasītājas nav apstrīdētā lēmuma adresātes, un to turklāt neapstrīd Komisija. Runājot par pirmo prasītāju, ir skaidrs, ka viņa ir tā, kas nolēma piešķirt daļu strīdīgā atbalsta Basku zemei. Apstrīdētais lēmums, kas kavē pirmo prasītāju pēc tās vēlmēm īstenot ar Spānijas tiesībām piešķirto tiešo kompetenci, līdz ar to tieši un individuāli ietekmē tās juridisko stāvokli (spriedumi, 1988. gada 8. marts, *Exécutif régional wallon* un *Glaverbel*/Komisija, 62/87 un 72/87, Krājums, EU:C:1988:132, 6. un 8. punkts; 1998. gada 30. aprīlis, *Vlaamse Gewest* /Komisija, T-214/95, Krājums, EU:T:1998:77, 29. punkts, un 2009. gada 9. septembris, *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, no T-227/01 līdz T-229/01, T-265/01, T-266/01 un T-270/01, Krājums, EU:T:2009:315, 76. punkts). Attiecībā uz otro prasītāju, ņemot vērā, ka ir konstatētas Basku zemes autonomās kopienas tiesības celt prasību, runājot par vienu un to pašu prasību, nav jāizvērtē otrās prasītājas tiesības celt prasību (šajā ziņā skat. spriedumu, 1993. gada 24. marts, *CIRFS* u.c./Komisija, C-313/90, Krājums, EU:C:1993:111, 31. punkts).
- 35 Prasības pamatojumam prasītājas izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija esot kļūdaini konstatējusi valsts atbalsta esamību. Otrais pamats ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, analizējot attiecīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu. Ar trešo pamatu prasītājas apgalvo, ka ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl Komisija konstatēja jauna atbalsta esamību.

Par pirmo pamatu, kurš ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu

- 36 Šo pamatu veido divas daļas. Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā, ciktāl tā esot konstatējusi valsts atbalsta esamību, esot pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu. Pirmā daļa ir balstīta uz ekonomiskas priekšrocības neesamību. Otrās daļas ietvaros prasītājas apgalvo, ka otrā prasītāja nav saņēmusi nekādu selektīvu priekšrocību.

Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz ekonomiskas priekšrocības neesamību

- 37 Prasītājas apgalvo, ka Komisija, ciktāl tā esot konstatējusi ekonomiskas priekšrocības esamību otrajai prasītājai, esot pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu. Pēc to uzskata, šāda priekšrocība neeksistēja, jo kritēriji, kādus Tiesa noteikusi spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (minēts 18. punktā, EU:C:2003:415), bija izpildīti.
- 38 Vispirms ir jāatgādina, ka kvalificēšana par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē prasa, lai būtu izpildīti visi šajā normā paredzētie nosacījumi. Pirmkārt, šim atbalstam ir jābūt saistītam ar valsts iesaistīšanos, izmantojot valsts līdzekļus. Otrkārt, šim iesaistīšanās [pasākumam] ir jābūt tādām, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, atbalstam ir jāpiešķir priekšrocības tā saņēmējam, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētām precēm. Ceturtkārt, tam ir jāizkropļo vai jārada draudi izkropļot konkurenci (skat. spriedumu, 2008. gada 17. decembris, *Ryanair* /Komisija, T-196/04, Krājums, EU:T:2008:585, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 39 Šī daļa skar, konkrētāk, trešo no šiem nosacījumiem, atbilstoši kuram par valsts atbalstu tiek uzskatīti tādi iesaistīšanās [pasākumi], kuri jebkādā to formā var tieši vai netieši piešķirt priekšrocības uzņēmumiem vai kuri ir jāuzskata par ekonomisku priekšrocību, kādu uzņēmums atbalsta saņēmējs nebūtu ieguvis parastos tirgus apstākļos (skat. spriedumu, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Deutsche Post*, C-399/08 P, Krājums, EU:C:2010:481, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Jāatgādina, ka spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), Tiesa norādīja, ka, ciktāl valsts iesaistīšanās bija jāuzskata par kompensāciju atlīdzības veidā par pakalpojumiem, ko sniedza uzņēmumi – atbalsta saņēmēji, lai izpildītu ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu saistītos pienākumus, kas nozīmē, ka šie uzņēmumi patiesībā neguva finansiālu priekšrocību un ka minētā iesaistīšanās līdz ar to nevarēja nostādīt šos uzņēmumus izdevīgākā konkurējošā stāvoklī nekā konkurējošos uzņēmumus, uz šādu iesaistīšanos neattiecas LESD 107. panta 1. punkts. Tomēr, lai kādā konkrētā gadījumā šāda kompensācija nevarētu tikt kvalificēta par valsts atbalstu, ir jābūt izpildītiem četriem kumulatīviem kritērijiem (spriedums *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā, EU:C:2003:415, 87. un 88. punkts).
- 41 No apstrīdētā lēmuma preambulas 114.–128. apsvēruma izriet, ka, pēc Komisijas domām, pirmais un ceturtais kritērijs, kas bija noteikti spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), šajā gadījumā nebija izpildīti.
- Par pirmo kritēriju, kas tika noteikts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), un kas attiecas uz pienākumu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu izpildi
- 42 Saskaņā ar šo kritēriju saņēmējam uzņēmumam faktiski ir jābūt atbildīgam par pienākumu saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu izpildi un šiem pienākumiem ir jābūt skaidri definētiem (spriedums *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā, EU:C:2003:415, 89. punkts).
- 43 Jānorāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 119.–126. apsvērumā ir konstatējusi, ka spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 17. punktā (EU:C:2003:415), noteiktais pirmais kritērijs nebija izpildīts.
- 44 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvērumu Spānijas likumā nav precizēts, ka zemes ciparu televīzijas tīkla izmantošana ir sabiedriska pakalpojums. 1998. gada 24. aprīļa *Ley 11/1998* (Vispārējais likums Nr. 11/1998 par telekomunikācijām; 1998. gada 25. aprīļa *BOE* Nr. 99, 13909. lpp.; turpmāk tekstā – “Likums 11/1998”) ir noteikts, ka telekomunikāciju pakalpojumi, tostarp radio un televīzijas apraides tīklu izmantošana, ir pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā – “PVTN”), lai gan tie neietilpst sabiedrisko pakalpojumu kategorijā, proti, kategorijā, kas ir rezervēta vienīgi atsevišķiem telekomunikāciju pakalpojumiem, it īpaši tādiem pakalpojumiem, kas ir saistīti ar sabiedrības aizsardzību un civilo aizsardzību, kā arī telefonu tīkla izmantošanu. 2003. gada 3. novembra *Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones* (Vispārējais likums Nr. 32/2003 par telekomunikācijām; 2003. gada 4. novembra *BOE* Nr. 264, 38890. lpp.; turpmāk tekstā – “Likums 32/2003”) ir saglabāta tāda pati definīcija. Televīzijas apraides pakalpojumi, proti, signālu pārraide pa telesakaru tīkliem, būtu jāuzskata par telesakaru pakalpojumiem, un tāpēc tie esot PVTN, nevis sabiedriski pakalpojumi.
- 45 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 120. apsvērumu Spānijas likuma normām katrā ziņā esot raksturīga tehnoloģiskā neitralitāte. Minētajā likumā telekomunikācijas esot definētas kā tīklu izmantošana, elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšana un ar tiem saistītie resursi. Telekomunikācijas esot signālu pārraide, izmantojot apraides tīklu, nevis izmantojot īpašu zemes tīklu. Turklāt šajā likumā esot precizēts, ka viens no tā mērķiem ir pēc iespējas veicināt tehnoloģisko neitralitāti tiesiskajā regulējumā.

- 46 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērumu, lai arī normā, kas ir spēkā un ir piemērojama finanšu līdzekļu nodošanas brīdī, sabiedriskā apraide ir definēta kā sabiedrisks pakalpojums, šī definīcija nevar tikt paplašināta, tajā ietverot arī kādas konkrētas atbalsta platformas izmantošanu. Turklāt, ja ir vairākas apraides platformas, tad nevar tikt uzskatīts, ka tieši viena no tām ir īpaši būtiska apraides signāla pārraidei. Tāpēc, kā uzskata Komisija, fakts, ka Spānijas likumā ir noteikts, ka kādas konkrētas platformas izmantošana apraides signālu pārraidei ir sabiedrisks pakalpojums, esot acīmredzama kļūda.
- 47 Turklāt Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 123. un 124. apsvērumā ir noraidījusi argumentu, saskaņā ar kuru zemes tīklu izmantošana esot tikusi definēta kā sabiedrisks pakalpojums starpiestāžu nolīgumos, kas noslēgti starp Basku zemes valdību, Basku zemes kopienu asociāciju un trīs Basku zemes pašvaldībām.
- 48 Apstrīdētā lēmuma preambulas 172. apsvērumā Komisija, atsaucoties uz šī lēmuma preambulas 119.–122. apsvērumu, konstatēja, ka ne Spānijas Karaliste, ne basku iestādes neesot precīzi definējušas zemes platformas izmantošanu kā sabiedrisku pakalpojumu.
- 49 Jānorāda, ka, runājot par sabiedriskā pakalpojuma jēdzienu sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē, lietas dalībnieki neapstrīd, ka šis jēdziens atbilst PVTN jēdzienam LESD 106. panta 2. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 12. februāris, *BUPA* u.c./Komisija, T-289/03, Krājums, EU:T:2008:29, 162. punkts, un 2014. gada 16. jūlijs, *Zweckverband Tierkörperbeseitigung*/Komisija, T-309/12, EU:T:2014:676, 132. punkts).
- 50 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība, definējot PVTN, un tāpēc Komisija var apšaubīt dalībvalstu definīciju šādiem pakalpojumiem tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā (skat. spriedumus, 2005. gada 15. jūnijs, *Olsen*/Komisija, T-17/02, Krājums, EU:T:2005:218, 216. punkts; 2008. gada 22. oktobris, *TV2/Danmark* u.c./Komisija, T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04, Krājums, EU:T:2008:457, 101. punkts, un 2009. gada 6. oktobris, *FAB*/Komisija, T-8/06, EU:T:2009:386, 63. punkts). Neesot harmonizētam Savienības tiesiskajam regulējumam šajā jomā, Komisija nav tiesīga lemt par sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, kāds ir publiskam pārvaldniekam, plašumu, proti, par izmaksu līmeni šiem pakalpojumiem, par politiskās izveles, kāda šajā gadījumā ir valsts iestādēm, iespēju, ne arī par publiskā pārvaldnieka ekonomisko efektivitāti (šajā ziņā skat. spriedumus, 1997. gada 27. februāris, *FFSA* u.c./Komisija, T-106/95, Krājums, EU:T:1997:23, 108. punkts, un 2010. gada 1. jūlijs, *M6*/Komisija, T-568/08 un T-573/08, Krājums, EU:T:2010:272, 139. punkts un tajā minētā judikatūra). No LES un LESD pievienotā 26. protokola par sabiedriskiem pakalpojumiem izriet, ka Savienības kopīgās vērtības LESD 14. panta izpratnē saistībā ar PVTN cita starpā ir valsts, reģionālo un vietējo kompetento iestāžu būtiskā loma un plaša rīcības brīvība sniegt, izpildīt un organizēt PVTN tā, lai pēc iespējas izpildītu lietotāju vajadzības.
- 51 Tomēr dalībvalstu pilnvaras definēt PVTN nav neierobežotas un nevar tikt izmantotas patvaļīgi un tikai tāpēc vien, lai izvairītos no konkurences normu piemērošanas īpaši nozarei (spriedums *BUPA* u.c./Komisija, minēts 49. punktā, EU:T:2008:29, 168. punkts). Attiecīgajam pakalpojumam, lai tas varētu tikt kvalificēts par PVTN, ir jābūt ar vispārēju ekonomisku interesi, par ko liecina īpašas pazīmes salīdzinājumā ar pazīmēm, kādas ir citām ekonomiskām darbībām (spriedumi, 1991. gada 10. decembris, *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, Krājums, EU:C:1991:464, 27. punkts, un 1997. gada 17. jūlijs, *GT-Link*, C-242/95, Krājums, EU:C:1997:376, 53. punkts).
- 52 Vispārējās tiesas attiecībā uz Komisijas vērtējumiem veiktās pārbaudes plašums neizbēgami ir atkarīgs no fakta, ka dalībvalsts definīciju attiecībā uz PVTN Komisija var apšaubīt vienīgi acīmredzamas kļūdas gadījumā. Tomēr šai pārbaudei ir jānodrošina atbilstība noteiktiem minimālajiem kritērijiem, ņemot vērā it īpaši valsts varas darbību esamību, uzticot attiecīgajiem uzņēmumiem PVTN uzdevumu, kā arī šī uzdevuma universālo un obligāto raksturu (skat. spriedumu, 2012. gada 7. novembris, *CBI*/Komisija, T-137/10, Krājums, EU:T:2012:584, 100. un 101. punkts un tajos minētā judikatūra). Turklāt saskaņā ar

2005. gada 28. novembra Lēmuma 2005/842/EK par [LESD 106. panta 2. punkta] piemērošanu valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt PVTN (OV L 312, 67. lpp.), 4. pantu atbildība par PVTN sniegšanu attiecīgajam uzņēmumam ir jāuztic ar vienu vai vairākiem tiesību aktiem, kuru formu var noteikt katra dalībvalsts, un šajos aktos cita starpā ir jānosaka sabiedrisko pakalpojumu raksturs un ilgums, kā arī attiecīgie uzņēmumi un teritorija. Kopienas pamatnostādņu par valsts atbalstiem sabiedrisko pakalpojumu kompensēšanas veidā (OV 2005, C 297, 4. lpp.) 12. punktā ir ietvertas tādas pašas prasības.

- 53 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka pirmais kritērijs, kas bija noteikts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), bija izpildīts, jo, pēc to uzskata, radio un televīzijas apraides tīklu ekspluatācija bija definēta kā PVTN valsts līmenī saskaņā ar Spānijas tiesībām un autonomās kopienas līmenī starpiestāžu nolīgumos, kas noslēgti Basku zemē, kā tas izriet cita starpā no apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvēruma. Tiesas sēdē tās precizēja, ka Likums 32/2003 bija pilnvaru sistēma, kas ļāva Spānijas iestādēm definēt PVTN. Bija skaidrs, ka tipiskais raksturojums, kāds tika prasīts PVTN definēšanai, un, it īpaši, nepilnību tirgū pastāvēšana šajā gadījumā bija klātesoša. Prasītājas uzskata, ka Komisija secināja, ka pirmais kritērijs, kas minēts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), nebija izpildīts, pamatojoties uz sabiedriskā pakalpojuma un PVTN jēdzienu kļūdainu interpretāciju Spānijas tiesībās un Savienības tiesībās.
- 54 Šī argumentācija nepierāda, ka Komisija kļūdaini uzskatīja, ka, neesot skaidri definētam zemes tīkla ekspluatācijas pakalpojumam kā sabiedriskam pakalpojumam, pirmais kritērijs, kas minēts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), nebija izpildīts.
- 55 Pirmkārt, Spānijas valsts ZCT tīkla izmantošanu II zonā nav definējusi kā PVTN Savienības tiesību izpratnē un valsts līmenī.
- 56 Protams, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvēruma, radio un televīzijas apraides tīklu ekspluatācijas pakalpojumu Spānijas valsts ir kvalificējusi kā sabiedrisku pakalpojumu saskaņā ar Likumu 11/1998 un 32/2003, uz kuriem norādīja Komisija pēc Vispārējās tiesas noteiktajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem (skat. iepriekš 28. punktu), 2. pantu, lasot to kopā ar šo likumu 1. pantu.
- 57 Tomēr no Likumu 11/1998 un 32/2003 2. panta izriet, ka šī kvalifikācija attiecas uz visiem telekomunikāciju pakalpojumiem, tostarp radio un televīzijas apraides tīkliem. Tikai tas vien, ka pakalpojums ir izraudzīts kā vispārējas intereses pakalpojums saskaņā ar valsts tiesību aktiem, nenozīmē, ka jebkurš uzņēmējs, kas to sniedz, ir atbildīgs par pienākumu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu izpildi sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē. Ja tas tā būtu, tad visi telekomunikāciju pakalpojumi Spānijā būtu PVTN šī sprieduma izpratnē, bet tas neizriet ne no viena no šiem likumiem. Tāpat šajā ziņā ir jākonstatē, ka Likuma 32/2003 2. panta 1. punktā ir skaidri noteikts, ka vispārējās nozīmes pakalpojumi šī likuma izpratnē ir jāsniedz brīvas konkurences ietvaros. Lai pakalpojums varētu tikt kvalificēts par PVTN sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē, ir nepieciešams, lai atbildība par to sniegšanu tiktu uzticēta noteiktiem uzņēmumiem.
- 58 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija nav pieļāvusi nekādu kļūdu, apstrīdētā lēmuma preambulas 119.–125. apsvērumā izvērtējot, vai pirmais kritērijs, kas minēts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), ir izpildīts, ciktāl runa ir par zemes tīklu izmantošanas pakalpojumu, nevis par radio un televīzijas apraides tīklu izmantošanas pakalpojumu, kā to apgalvo Spānijas Karaliste. Šajā ziņā no minētā lēmuma preambulas 120. apsvēruma izriet, ka Likuma 32/2003 normas raksturo to tehnoloģiskā neitralitāte un ka telekomunikācijas ir signālu pārraide pa apraides tīklu, nevis pa īpašu zemes tīklu, ko Spānijas

Karaliste nav apstrīdējusi. Ņemot vērā šos precizējumus Spānijas likumā, nevar tikt secināts, ka Komisija šī lēmuma preambulas 119. un 122. apsvērumā kļūdaini ir uzskatījusi, ka minētajā likumā zemes tīklu izmantošana nav definēta kā sabiedriska pakalpojums sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē.

- 59 Pretēji prasītāju apgalvotajam radio un televīzijas apraides tīkla ekspluatācijas pakalpojuma ierobežošana ar vienu konkrētu platformu nav vienkārši konkrēts šī pakalpojuma izmantošanas noteikums. Ņemot vērā tehnoloģiskās neitralitātes principu, šāds ierobežojums nebija nepieciešams saskaņā ar Likumu 32/2003, bet bija pat tieši pretrunā šī likuma normām.
- 60 Ciktāl prasītājas apgalvo, ka Spānijas iestāžu rīcības brīvības esamību attiecībā uz PVTN sniegšanas veida noteikšanu apstiprina Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. februāra Direktīvas 2014/23/ES par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu (OV L 94, 1. lpp.) 2. un 3. pants, pietiek norādīt, ka minētā direktīva saskaņā ar tās 1. panta 2. punktu ir piemērojama būvdarbu vai pakalpojumu koncesijām, ko piešķir ekonomikas dalībniekiem, un tas nav apšaubāms ar faktu, ka šīs direktīvas 2. un 3. pantā ir uzsvērtas valsts iestāžu brīvas pārvaldes, vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un pārskatāmības principu nozīme.
- 61 Ciktāl runa ir par konkurences noteikumu iespējamo piemērošanu, ir jānošķir gadījums, kad valsts rīkojas, īstenojot valsts varu, un gadījums, kad valsts veic saimnieciskas darbības, kam ir rūpniecisks vai komerciāls raksturs, kas ietver preču vai pakalpojumu piedāvāšanu tirgū. Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka valsts rīkojas tieši ar tādas iestādes starpniecību, kas ir daļa no valsts pārvaldes, vai izmantojot uzņēmumu, kuram tā ir piešķirusi īpašas vai ekskluzīvas tiesības (skat. spriedumus, 1997. gada 18. marts, *Diego Cali & Figli*, C-343/95, Krājums, EU:C:1997:160, 16. un 17. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2012. gada 12. jūlijs, *Compass-Datenbank*, C-138/11, Krājums, EU:C:2012:449, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Juridiskas personas esamība vai neesamība, kas atšķiras no valsts un kas ar valsts tiesībām ir piešķirta iestādei, kura veic ekonomiskas darbības, neietekmē finanšu attiecības, kādas pastāv starp valsti un šo iestādi, un līdz ar to neietekmē minētās iestādes iespēju saņemt valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2011. gada 24. marts, *Freistaat Sachsen* un *Land Sachsen-Anhalt*/Komisija, T-443/08 un T-455/08, Krājums, EU:T:2011:117, 129. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Otrkārt, arī ZCT tīkla ekspluatācija nebija definēta kā PVTN Savienības tiesību izpratnē autonomās kopienas līmenī Basku zemē noslēgtajos starpiestāžu nolīgumos.
- 63 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, protams, attiecīgajos starpiestāžu nolīgumos Basku zemes iestādes atzina, ka tādas vērtības kā vispārēja piekļuve informācijai un informācijas pluralitāte prasa atkodētu televīzijas pakalpojumu universālumu, un, vienlaikus atgādinot nepieciešamību nodrošināt Basku zemes pilsoņiem pilnīgu piekļuvi piedāvātajai ZCT, tās uzskatīja, ka šādos apstākļos tās piekūr valsts daudzkanālu sakaru sistēmas pārklājuma paplašināšanai saskaņā ar norādītajiem nosacījumiem. Tomēr, kā norādīja Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 124. apsvērumā, nevienā no šo starpiestāžu nolīgumu normām nav norādīts, ka zemes tīkla ekspluatācija ir sabiedriska pakalpojums. Turklāt prasītājas skaidri uzsver, ka pirmā prasītāja nebūt nav apgalvojusi, ka radio apraides pakalpojuma sniegšana, izmantojot zemes platformu, nevis pakalpojuma sniegšana ar citu platformu starpniecību, būtu PVTN.
- 64 Turklāt ir jāatgādina, ka Likumam 32/2003, kurš, pēc prasītāju domām, ir uzskatāms par tiesību kopumu, kas ļauj Spānijas iestādēm definēt PVTN, bija raksturīga tehnoloģiskās neitralitātes principa ievērošana (skat. iepriekš 58. punktu). Tāpēc nevarēja tikt secināts, ka Basku zemes iestādes attiecīgajos nolīgumos ir definējušas ZCT tīkla ekspluatāciju kā PVTN, izslēdzot jebkādas citas tehnoloģijas televīzijas signāla pārraidīšanai II zonā izmantošanu.

- 65 Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir nošķirusi radio apraides pakalpojuma sniegšanu no radio apraides tīkla ekspluatācijas. Pēc prasītāju uzskata, ja ir skaidrs, ka radio apraides pakalpojums ir sabiedriska pakalpojums, tad tīkla nodrošināšanas un finansēšanas fakts, kas ļauj sniegt minēto pakalpojumu, arī ir būtisks un kalpo sabiedrības interesēm. Šajā ziņā tās atsaucas uz 1987. gada 18. decembra *Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones* (Likums 31/1987 par telekomunikāciju organizāciju) (1987. gada 19. decembra *BOE* Nr. 303, 37409. lpp.; turpmāk tekstā – “Likums 31/1987”), saskaņā ar kuru radio un televīzijas apraides pakalpojumi, izmantojot zemes radio viļņus, ir sabiedriskie pakalpojumi.
- 66 Šajā ziņā, protams, ir jānorāda, ka signāla pārraide ir būtiska apraidei. Kaut arī saskaņā ar judikatūru pārraides tehnika nav noteicošais elements apraides jēdziena novērtēšanā (spriedumi, 2005. gada 2. jūnijs, *Mediakabel, C-89/04*, Krājums, EU:C:2005:348, 33. punkts, un 2008. gada 22. decembris, *Kabel Deutschland Vertrieb und Service, C-336/07*, Krājums, EU:C:2008:765, 64. punkts), tomēr abi pakalpojumi ir savstarpēji atkarīgi.
- 67 Tomēr, kā to apgalvo Komisija, apraides pakalpojums ir jānošķir no apraides tīkla ekspluatācijas pakalpojuma. Runa ir par divām dažādām darbībām, kuras veic dažādi uzņēmumi, kuri darbojas dažādos tirgos. Kamēr apraides pakalpojumu sniedz raidorganizācijas, proti, televīzijas operatori, apraides tīklu ekspluatācijas pakalpojumu nodrošina signālu pārraides platformu, proti, zemes, satelītu, kabeļu platformu vai izmantojot bezvadu ātrgaitas internetu, operatori.
- 68 Kā apgalvo persona, kas iestājusies lietā, šāda nošķiršana tiek veikta arī sakaru nozarē. No Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.) preambulas 5. apsvēruma izriet, ka ir jānodala pārraides regulējums no satura regulējuma.
- 69 Prasītājas atsaucas arī uz faktu, ka LES un LESD pievienotajā 29. protokolā par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs ir uzsvērtas dalībvalstu pilnvaras attiecībā uz sabiedriskās apraides uzdevumu, kāds tas ir noteikts, definēts un organizēts katrā dalībvalstī. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šis protokols ir piemērojams apraides nozarei (spriedums, 2012. gada 10. jūlijs, *TF1 u.c./Komisija, T-520/09*, EU:T:2012:352, 94. punkts) un, precīzāk, sabiedriskās apraides pakalpojuma finansējumam, kas tiek piešķirts apraides organizācijām, proti, šajā gadījumā tie ir televīzijas operatori. Turpretim uz signāla pārraides platformu operatoru finansēšanu šis protokols neattiecas.
- 70 Turklāt, tā kā LES un LESD pievienotajā 29. protokolā par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs ir paziņojušas, ka sabiedriskās apraides sistēma dalībvalstīs ir tieši saistīta ar katras sabiedrības demokrātiskajām, sociālajām un kultūras prasībām un ar nepieciešamību saglabāt viedokļu daudzību plašsaziņas līdzekļos, tās tieši ir atsaukušās uz sabiedriskās apraides sistēmām, kuras tās ir radījušas, un to pienākumu pārraidīt vispārējās televīzijas programmas visu šīs dalībvalsts iedzīvotāju interesēs (spriedums, 2008. gada 26. jūnijs, *SIC/Komisija, T-442/03*, Krājums, EU:T:2008:228, 198. punkts). Šajā gadījumā, tā kā Karaļa dekrētā 944/2005 valstu raidorganizācijām ir uzlikts pienākums nodrošināt pārklājumu 96 % iedzīvotāju privātā sektora gadījumā un 98 % iedzīvotāju valsts sektora gadījumā to attiecīgajās teritorijās (skat. iepriekš 2. punktu) un tā kā gandrīz attiecībā uz visu II zonu šāds pārklājuma pienākums garantētu piekļuvi sabiedriskajiem kanāliem, III zonas topogrāfijai izslēdzot zemes ciparu televīzijas pārraidi (skat. iepriekš 3. punktu), attiecīgā pasākuma mērķis būtībā bija finansēt pārklājuma paplašināšanu, ko veic televīzijas operatori privātajā sektorā. Turklāt jānorāda, ka minētā protokola mērķiem nodrošināt sabiedrības demokrātiskās, sociālās un kultūras vajadzības un saglabāt plurālismu medijos nav nekāda sakara ar apraides tehnoloģijas izvēli.
- 71 Arguments attiecībā uz Likumu 31/1987 ir jānoraida. Pirmkārt, šis likums netika iesniegts Vispārējai tiesai. Tāpat ir jāatgādina, ka, pieņemot lēmumu valsts atbalsta jomā, valsts tiesību konstatēšana ir faktu jautājums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, *A2A/Komisija, C-318/09 P*, EU:C:2011:856, 125. punkts un tajā minētā judikatūra). Jautājums par to, vai un kādā mērā valsts

tiesību norma ir vai nav piemērojama attiecīgajā gadījumā, ietilpst tiesas veiktajā faktu vērtējumā un ir pakļauts normām par pierādījumu administrēšanu un pierādīšanas pienākuma sadali (spriedums, 2012. gada 20. septembris, Francija/Komisija, T-154/10, Krājums, EU:T:2012:452, 65. punkts). Otrkārt, prasītāju arguments, saskaņā ar kuru atbilstoši minētajam likumam skaņas apraides pakalpojumi un zemes ciparu televīzijas radio viļņi ir sabiedriskie pakalpojumi, katrā ziņā neļauj secināt, ka pašā likumā papildus apraides pakalpojumiem kā sabiedriski pakalpojumi ir definēti arī citi pakalpojumi.

- 72 Turklāt ir jākonstatē, ka prasītājas vispār nav varējušas noteikt, kādi pienākumi attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu būtu tikuši uzlikti ZCT tīkla izmantotājiem vai nu ar Spānijas likumu, vai arī ekspluatācijas līgumiem, nemaz nerunājot par minētā pierādīšanu.
- 73 Treškārt, ciktāl prasītājas apgalvo, ka Komisija ir rīkojusies pretrunīgi, ciktāl tā jau uzskatīja, ka platjoslas tīkla ieviešana varēja tikt uzskatīta par PVTN, to argumentācijai nevar piekrist. Ir jāveic pārbaude attiecībā uz katru pakalpojumu atsevišķi, vai ir izpildītas spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), paredzētā pirmā kritērija prasības, proti, vai atbalsta saņēmējs uzņēmums ir faktiski atbildīgs par sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildi un vai šie pienākumi ir skaidri definēti. Jāatgādina, ka valsts atbalsta jēdziens ir objektīvs jēdziens, kas ir balstīts vienīgi uz jautājumu par to, vai ar valsts pasākumu tiek piešķirta priekšrocība vienam vai dažiem uzņēmumiem. Bet Komisijas lēmumu pieņemšanas prakse šajā jautājumā, par kuru puses turklāt nav vienprātis, nevar būt izšķiroša (skat. spriedumu, 2009. gada 4. marts, *Associazione italiana del risparmio gestito* un *Fineco Asset Management*/Komisija, T-445/05, Krājums, EU:T:2009:50, 145. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt ir jānorāda, ka tehnoloģiskās neitralitātes principa ievērošanai arī ir izšķirošs raksturs, platjoslas elektronisko sakaru tīkla izveidi un ekspluatāciju kvalificējot par PVTN (spriedums, 2013. gada 16. septembris, *Iliad* u.c./Komisija, T-325/10, EU:T:2013:472, 142.–145. punkts).
- 74 Runājot šajā ziņā par prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija ir rīkojusies pretrunīgi, pieņemot ekskluzīvo satelītu televīzijas izvēli, lai sniegtu radio apraides pakalpojumu III zonā, pietiek konstatēt, ka ekspluatācijas pakalpojums minētajā zonā nav daļa no šīs lietas priekšmeta un ka šī zona tika definēta kā teritorija, kurā tās orogrāfisko nosacījumu dēļ uztveres nodrošināšana pa zemes tīklu nav iespējama vai ir pārmērīgi grūta. Turklāt fakts, ka Komisija piekrit vienas tehnoloģijas izvēlei kādā zonā, nevar pamatot citas tehnoloģijas izvēli citā zonā.
- 75 Papildus prasītājas apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir pamatojusi savu nostāju, atsaucoties uz lietu par valsts atbalstu, kādu īstenoja Vācijas Federatīvā Republika par labu ZCT (DVB-T) Berlīnes–Brandenburgas (Vācija) teritorijā, kurā 2009. gada 6. oktobrī tika taisīts spriedums Vācija/Komisija (T-21/06, EU:T:2009:387), bet 2011. gada 15. septembrī – spriedums Vācija/Komisija (C-544/09 P, EU:C:2011:584). Šajā ziņā ir jānorāda, ka šajos spriedumos Savienības tiesa neizvērtēja jautājumu par to, vai zemes tīkla ekspluatācijas pakalpojums bija pareizi definēts kā PVTN saskaņā ar spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), noteiktā pirmā kritērija prasībām. Izvērtēšana drīzāk attiecās uz jautājumu par to, vai attiecīgais atbalsts bija saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Tāpat šajā kontekstā, kā tas izriet cita starpā no apstrīdētā lēmuma 77. zemsvītras piezīmes, Komisija ir atsaukusies uz šo atbalstu.
- 76 Ceturtkārt, runājot par Komisijas konstatējumu, kāds pakārtoti ir izklāstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērumā, saskaņā ar kuru definēšana par tādu sabiedrisko pakalpojumu, kas ir saistīts ar noteiktas atbalsta platformas izmantošanu, šajā gadījumā tā ir zemes platforma, esot bijusi Spānijas iestāžu acīmredzama kļūda, prasītājas apgalvo, ka Komisija nevarēja aprobežoties ar uzskatu, ka tāpēc, ka prasītājas bija izvēlējušās noteiktu tehnoloģiju, tās ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu. Pēc prasītāju domām, tehnoloģiskās neitralitātes princips nav absolūts princips. Atsaucoties uz diviem pētījumiem, tās apgalvo, ka Komisijai esot bijis jāizvērtē, vai Spānijas iestāžu veiktā analīze attiecībā uz izmantojamās tehnoloģijas izvēli nav bijusi acīmredzami kļūdaina.

- 77 Taisnība, ka no līguma vispārējās sistēmas izriet, ka LESD 108. pantā paredzētā procedūra vispār nedrīkst beigties ar rezultātu, kas būtu pretrunā specifiskiem līguma noteikumiem (skat. spriedumus, 2008. gada 15. aprīlis, *Nuova Agricast*, C-390/06, Krājums, EU:C:2008:224, 50. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2013. gada 16. oktobris, *TF1/Komisija*, T-275/11, EU:T:2013:535, 41. punkts un tajā minētā judikatūra). Dalībvalstu rīcības brīvība noteikt savu PVTN nevar tikt īstenota tā, ka rezultātā tiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, kas, ciktāl runa ir par tīklu ekspluatācijas pakalpojumu, cita starpā tiek nodrošināts ar tehnoloģiskās neitralitātes principu. Tātad, ja ir vairākas pārraides platformas, kā tas ir šajā gadījumā, nav iespējams uzskatīt, ka viena no tām ir būtiska apraides signālu pārraidei, neievērojot tehnoloģiskās neitralitātes principu. Tapēc, definējot ZCT tīkla ekspluatācijas pakalpojumu kā PVTN, Spānijas iestādes nevar diskriminēt citas platformas. Tāda neizkropļotas konkurences sistēma, kāda ir paredzēta LESD, var tikt garantēta tikai tad, ja tiek nodrošināta iespēju vienlīdzība starp dažādiem uzņēmējiem (skat. spriedumu, 2013. gada 28. februāris, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, Krājums, EU:C:2013:127, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 78 Tomēr tehnoloģiskās neitralitātes principa ievērošana nenozīmē, ka visos gadījumos noteiktas platformas apraides tīklu ekspluatācijai definīcijā ir acīmredzama kļūda. Apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērumā Komisija ir konstatējusi acīmredzamu Spānijas iestāžu kļūdu, noteiktu platformu definējot kā tādu. Tāpēc Komisija nav izvērtējusi, vai šāda izvēle, ņemot vērā Spānijas iestāžu plašo rīcības brīvību attiecībā uz definīciju par to, ko tās uzskata par PVTN, bija objektīvi pamatota šajā lietā. Taisnība, LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta izvērtēšanas ietvaros Komisija pārbaudīja, vai konkrētās tehnoloģijas izvēle varētu tikt pieņemta. Tomēr šādi apsvērumi nevar tikt ņemti vērā, lai izlemtu jautājumu, vai Komisija ir pareizi norādījusi, ka pastāv acīmredzama kļūda, ko Spānijas iestādes ir pieļāvušas attiecībā uz PVTN definēšanu, jo PVTN definīcijas likumības pārbaude saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu atšķiras no atbalsta saderības definīcijas saskaņā ar LESD 107. panta 3. punktu. Lai gan dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz PVTN definīciju, Komisija ir tā, kurai ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz jautājumu par to, vai atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu. Tādējādi, tā kā Komisija nepārbaudīja dalībvalstu izvēli detalizētāk, tā nevarēja pamatotī konstatēt, ka Spānijas iestādes ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu, attiecībā uz šādu ekspluatāciju definējot noteiktu platformu.
- 79 Ņemot vērā iepriekš minēto, lai gan Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka noteiktas platformas definēšana apraides tīklu ekspluatācijai bija Spānijas iestāžu acīmredzama kļūda, spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), minētais pirmais kritērijs nav izpildīts, ja attiecīgais pakalpojums nav skaidri un precīzi definēts kā sabiedriska pakalpojums, kā to konstatējusi Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 119.–125. apsvērumā.
- Par ceturto kritēriju, kurš ir noteikts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), un kurš attiecas uz garantiju par zemākajām izmaksām sabiedrībai
- 80 Saskaņā ar šo kritēriju, ja uzņēmuma, kurš ir atbildīgs par pienākumu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu izpildi, izvēlēšanās nenotiek saskaņā ar publiskā iepirkuma procedūru, kas ļauj izvēlēties kandidātu, kurš ir spējīgs sniegt šos pakalpojumus par zemākām izmaksām sabiedrībai, nepieciešamās kompensācijas līmenis ir jānosaka, pamatojoties uz to izmaksu analīzi, kādas rastos vidusmēra uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un ar sabiedrisko pakalpojumu saistīto prasību izpildei atbilstoši aprīkots, lai izpildītu šos pienākumus, ņemot vērā attiecīgos ienākumus un saprātīgu peļņu sakarā ar šo pienākumu izpildi (spriedums *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā, EU:C:2003:415, 93. punkts).
- 81 Apstrīdētā lēmuma preambulas 128. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka, ņemot vērā, ka nekāds konkurss netika izsludināts, Basku zemes iestādes apgalvoja, ka šis kritērijs bija izpildīts, jo Basku zemes valdības valsts uzņēmums, kas sniedza pārvaldīšanas pakalpojumus, kā arī radio un televīzijas apraides pārklājuma nodrošināšanas pakalpojumus, patiešām bija labi pārvaldīts un prasīto pienākumu izpildei atbilstoši aprīkots uzņēmums. Balstoties uz pētījumu par izmaksu salīdzināšanu, kas Komisijai neesot ticis nosūtīts, Basku zemes iestādes esot uzskatījušas, ka satelītu infrastruktūra attiecīgajam

valsts uzņēmumam izmaksātu dārgāk nekā zemes tīklu modernizācija. Neraugoties uz to, pēc Komisijas domām, lai izpildītu attiecīgo kritēriju, ar salīdzināšanu ar satelītu tehnoloģijām nepietika, lai pierādītu, ka šis valsts uzņēmums bija efektīvs uzņēmums, jo citi zemes [tikla] operatori arī sniedza šo pakalpojumu par zemām izmaksām. Tāpēc Komisija secināja, ka ceturtais kritērijs spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), Basku zemes autonomās kopienas gadījumā nebija izpildīts.

- 82 Prasītājas apstrīd šos apsvērumus un apgalvo, ka otrā prasītāja bija labi pārvaldīts uzņēmums zemes tīkla operatoru nozarē un ka tā izmaksas bija saskaņā ar tirgu. Starpiestāžu nolīgumos, kas šajā sakarā noslēgti starp Basku zemes administrācijām, esot tikuši ņemti vērā tirgus parametri, lai noteiktu atalgojumu. Pēc prasītāju domām, kompensācija otrajai prasītājai līdz ar to esot atbildusi tirgus cenām un garantējusi, ka pakalpojums tiks nodrošināts ar zemākām izmaksām. Turklāt, kad tā esot ieguvusi piegādes, aprīkojuma un citus pakalpojumus, tā vienmēr to esot darījusi ar konkursu starpniecību. Turklāt saskaņā ar prasītāju apgalvoto otrajai prasītājai jau bija tīkla ierīkošanai nepieciešamā fiziskā infrastruktūra, atšķirībā no citiem uzņēmumiem. Digitalizācijas process būtu vienkārša esošo tīklu pielāgošana, pārejot no analogās tehnoloģijas uz digitālo tehnoloģiju. Cita operatora izvēle būtu novedusi pie infrastruktūras dublēšanās, bet to Komisija īpaši esot aizliegusi platjoslas tīkla ieviešanas ietvaros. Otrā prasītāja būtu vienīgais sauszemes tīklu operators, kas varētu sniegt attiecīgo pakalpojumu. Pēc prasītāju domām, to vērtējumu apstiprina Komisijas prakse attiecībā uz valsts atbalsta shēmu, kas tiek īstenota Slovēnijas Republikā saistībā ar tās tiesību aktiem par kvalificētiem enerģijas ražotājiem. Visbeidzot, izmaksas zemes tīkla risinājumam būtu zemākas nekā satelītu risinājumam, tas ir apstiprināts pirmās prasītājas ziņojumā. Pretēji tam, ko esot norādījusi Komisija apstrīdētā lēmuma 69. zemsvītras piezīmē, Komisija esot saņēmusi šo ziņojumu.
- 83 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 128. apsvērumā Komisija būtībā ir uzskatījusi, ka pirmais kritērijs, kāds norādīts spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), nebija izpildīts, jo Basku zemes iestādes, ņemot vērā, ka citi zemes tīkla operatori arī varēja sniegt attiecīgo pakalpojumu par zemākām izmaksām, nepierādīja, ka otrā prasītāja ir efektīvs uzņēmums. Līdz ar to jautājums par to, vai zemes tīkla risinājuma izmaksas bija zemākas nekā satelītu risinājuma izmaksas, nav atbilstošs, izvērtējot šī kritērija ievērošanu. Tā kā minētā lēmuma 69. zemsvītras piezīmē minētais Basku zemes iestāžu ziņojums attiecās uz šo jautājumu, tad jautājums par to, vai šis ziņojums faktiski tika nosūtīts Komisijai, nav atbilstošs, lai noskaidrotu, vai Komisija varēja pamatotī uzskatīt, ka spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), minētais ceturtais kritērijs nebija izpildīts.
- 84 Otrkārt, ir jānorāda arguments, ka otrā prasītāja ir labi pārvaldīts uzņēmums, jo tā esot saņēmusi kompensāciju vienīgi par izmaksām, kas ir faktiski radušās nepieciešamā aprīkojuma iegādei, tāpēc ka starpiestāžu nolīgumos, kas šajā ziņā noslēgti starp Basku zemes iestādēm, tika ņemti vērā tirgus parametri, lai noteiktu atlīdzību šai prasītājai. Vispirms ir jākonstatē, ka otrās prasītājas darbība neaprobežojās ar aprīkojuma iegādi un ka Basku zemes autonomā kopiena tai uzticēja televīzijas tīkla ieviešanu, uzturēšanu un ekspluatāciju Basku zemē (skat. iepriekš 13. punktu). Turklāt, kā apgalvo Komisija, norāde par ieguldījumu izmaksām un paredzamajiem kārtējiem izdevumiem šajos nolīgumos nav aizstāta ar analīzi par izmaksām, kādas rastos vidusmēra uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un atbilstoši aprīkots, lai izpildītu vajadzīgās sabiedrisko pakalpojumu prasības, kādas būtu radušās, pildot šos pienākumus, ievērojot ar šo pienākumu izpildi saistītos ieņēmumus un saprātīgu peļņu.
- 85 Treškārt, ir jānorāda arguments, ka otrajai prasītājai jau bija nepieciešamā fiziskā infrastruktūra tīkla ierīkošanai, atšķirībā no citiem uzņēmumiem, un ka digitalizācijas process bija vienkārša esošo tīklu pielāgošana, kas nozīmē, ka cita operatora izvēle būtu novedusi pie infrastruktūras dublēšanas. Patiesībā šis arguments nekādi nepierāda, ka otrā prasītāja tika izvēlēta, pamatojoties uz to izmaksu analīzi, kādas rastos vidusmēra uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un atbilstoši aprīkots, lai izpildītu vajadzīgās sabiedrisko pakalpojumu prasības, kādas būtu radušās. Prasītājas nav pierādījušas, ka

attiecīgā pakalpojuma piešķiršana citam zemes tikla operatoram izraisītu infrastruktūras dublēšanos. Nav izslēgts, kā to norādīja Komisija, ka zemes tikla izvietošana varētu tikt uzticēta citiem operatoriem, šiem uzņēmumiem neesot vajadzībai izvietot jaunu infrastruktūru.

- 86 Ceturtkārt, runājot par argumentu, saskaņā ar kuru to novērtējumu apstiprina Komisijas 2007. gada 24. aprīļa Lēmums C 7/2005 par valsts atbalstu, ko ir piešķirusi Slovēnijas Republika tās tiesību aktu par kvalificētiem enerģijas ražotājiem ietvaros, ir jānorāda, no vienas puses, ka prasītājas nav pierādījušas, ka enerģētikas nozare un apraides nozare ir salīdzināmas tādējādi, ka Komisijas vērtējums vienā gadījumā var tikt pārnests uz otru gadījumu. No otras puses, kā jau tika atgādināts (skat. iepriekš 73. punktu), valsts atbalsta jēdziens ir objektīvs jēdziens, kas ir balstīts vienīgi uz jautājumu par to, vai ar valsts pasākumu tiek vai netiek piešķirta priekšrocība vienam vai dažiem uzņēmumiem. Līdz ar to Komisijas lēmumu praksei šajā jautājumā, par kuru lietas dalībnieki nav vienisprātis, nav izšķirošas nozīmes.
- 87 Piektkārt, ir jānorāda arguments, saskaņā ar kuru Basku zemes administrācija būtu varējusi uzticēt attiecīgo pakalpojumu otrajai prasītājai bez iepriekšēja uzaicinājuma uz konkursu, pamatojoties uz to, ka šī pakalpojuma sniegšanā tiks izmantoti pašas administrācijas līdzekļi. Pats fakts, ka pakalpojums tiek nodrošināts par pašas administrācijas līdzekļiem, nav uzskatāms par garantiju viszemākajām izmaksām sabiedrībai.
- 88 No minētā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Komisija kļūdaini ir konstatējusi, ka spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), minētais ceturtais kritērijs nebija izpildīts.
- 89 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka nevienā brīdī visi spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), minētie kritēriji nav bijuši izpildīti kumulatīvi. Līdz ar to Komisija nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka otrajai prasītājai bija ekonomiska priekšrocība.
- 90 Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānorāda.

Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz selektīvas priekšrocības neesamību

- 91 Prasītājas apgalvo, ka otrā prasītāja nav saņēmusi selektīvu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo pēdējā minētā aprobežojās vienīgi ar tādu pakalpojumu kā PVTN sniegšanu, ievērojot kritērijus, kādi ir noteikti spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415). Apstrīdētajā lēmumā selektivitātes kritērijs sakrīt ar iespējamu tehnoloģiskās neitralitātes principa pārkāpumu.
- 92 Šis arguments ir jānorāda.
- 93 No vienas puses, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, apstrīdētajā lēmumā selektivitātes kritērijs “nesakrīt” ar tehnoloģiskās neitralitātes principa pārkāpumu. No apstrīdētā lēmuma preambulas 113. apsvēruma izriet, ka saskaņā ar Komisijas teikto priekšrocība bija selektīva, jo attiecīgais pasākums deva labumu tikai apraides nozarei, un ka šajā nozarē šis pasākums attiecās tikai uz uzņēmumiem, kuri darbojās zemes platformas tirgū.
- 94 Turklāt jānorāda, ka selektivitātes kritērijs LESD 107. panta 1. punkta izpratnē prasa, lai ar attiecīgo pasākumu tiktu piešķirta priekšrocība konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētām precēm. Šis kritērijs ir uzskatāms par atbilstošu valsts atbalsta jēdziena kritēriju (skat. iepriekš 38. punktu). Tāpēc, pat pieņemot, ka otrā prasītāja ir sniegusi PVTN saskaņā ar kritērijiem, kas noteikti spriedumā *Altmark*

Trans un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), tas nepierāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 113. apsvērumā kļūdaini ir uzskatījusi, ka attiecīgajam pasākumam bija selektīvs raksturs.

- 95 Turklāt jānorāda, ka tāds pasākums, kāds tiek aplūkots šajā lietā, neattiecas vienādi uz visiem uzņēmējiem. Tāpēc tas nevar tikt uzskatīts par vispārēju nodokļu vai ekonomiskās politikas pasākumu, kas nav valsts atbalsts LESD 107. panta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, *Cassa di Risparmio di Firenze u.c.*, C-222/04, Krājums, EU:C:2006:8, 135. punkts, un 2013. gada 18. jūlijs, *P*, C-6/12, Krājums, EU:C:2013:525, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 96 No minētā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa un tādējādi pamats kopumā ir jānoraida.

Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, analizējot attiecīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu

- 97 Šo pamatu veido divas daļas. Pirmā daļa attiecas uz kļūdu, ko esot pieļāvusi Komisija, piemērojot Lēmumu 2005/842. Saskaņā ar otro daļu prasītājas apgalvo, ka Komisija kļūdaini neesot uzskatījusi attiecīgo pasākumu par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz kļūdu Lēmuma 2005/842 piemērošanā

- 98 Prasītājas apgalvo, ka Komisija kļūdaini neesot uzskatījusi attiecīgo pasākumu par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu un Lēmumu 2005/842, kas bija spēkā koncesijas līguma par labu otrajai prasītājai parakstīšanas brīdī. Pēc prasītāju domām, Spānijas iestādes ir definējušas attiecīgo pakalpojumu kā PVTN un Basku zemes iestādes ir uzticējušas otrajai prasītājai šī pakalpojuma sniegšanu Basku zemē. Turklāt ar minēto lēmumu Spānijas iestādes esot tikušas atbrīvotas no paziņošanas Komisijai pienākuma, jo ikgadējā kompensācija par attiecīgo pakalpojumu esot bijusi mazāka par EUR 30 miljoniem. Turklāt esot izpildīti pārējie šī lēmuma piemērošanas nosacījumi, jo kompensācija otrajai prasītājai neesot pārsniegusi to, kas būtu bijis nepieciešams, lai segtu pakalpojuma izmaksas.
- 99 Šī argumentācija ir jānoraida. Saskaņā ar Lēmuma 2005/842 1. pantu tajā ir izklāstīti nosacījumi, atbilstoši kuriem valsts atbalsts sabiedriskā pakalpojuma kompensēšanas veidā dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt PVTN, ir jāuzskata par saderīgu ar iekšējo tirgu un ir atbrīvots no LESD 108. panta 3. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma. Tā kā jau tika konstatēts, ka Komisija varēja pamatoti uzskatīt, ka zemes tīklu Basku zemē operatori nebija atbildīgi par PVTN sniegšanu (skat. iepriekš 42.–79. punktu), šis lēmums nav piemērojams šajā lietā un Komisija nav pieļāvusi kļūdu, apstrīdētā lēmuma 172. apsvērumā uzskatot, ka nevar tikt veikta atsauce uz LESD 106. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu.
- 100 Tādējādi šī pamata pirmā daļa ir noraidāma.

Par otro daļu, kas ir balstīta uz LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu

- 101 Prasītājas pārmet, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, ciktāl tā ir noliegusi, no vienas puses, faktu, ka attiecīgais pasākums bija tehnoloģiski neitrāls, piemērots un samērīgs, un, no otras puses, faktu, ka šis pasākums bija minimums, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, izvairoties no nevajadzīgiem konkurences traucējumiem.

- Par pirmo iebildumu, kurš ir balstīts uz kļūdām saistībā ar attiecīgā pasākuma tehnoloģisko neitralitāti, atbilstošo raksturu un samērīgumu
- 102 Prasītājas apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini konstatējusi, ka attiecīgais pasākums neatbilda tehnoloģiskās neitralitātes principam, nebija samērīgs un nebija uzskatāms par piemērotu instrumentu.
- 103 No apstrīdētā lēmuma preambulas 153.–167. apsvēruma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka attiecīgais atbalsts nevar tikt uzskatīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, jo, pēc tās domām, ar šo pasākumu nav ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips, tas nav samērīgs un nav uzskatāms par piemērotu instrumentu, lai nodrošinātu kanālu pārklājumu II zonas iedzīvotājiem. Šajā ziņā minētā lēmuma preambulas 155. apsvērumā tā konstatēja, ka lielākajai daļai konkursu nebija raksturīga tehnoloģiskā neitralitāte, jo tajos bija atsauce uz zemes tehnoloģiju un ZCT. Saskaņā ar šī lēmuma preambulas 156. un 157. apsvērumu neviens pētījums nav sniedzis pietiekamus pierādījumus par zemes platformas pārākumu attiecībā pret satelītu platformu. Runājot par attiecīgā pasākuma samērīgumu, Komisija šī paša lēmuma preambulas 166. apsvērumā uzskatīja, ka Spānijas valdība, ņemot vērā iespējamās ietaupījumus, kas varētu tikt realizēti ar dažām platformām, būtu varējusi vismaz mudināt autonomās kopienas uzsākt konkursus.
- 104 Jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atkāpes no vispārīgā principa par valsts atbalsta nesaderību ar iekšējo tirgu, kāds ir paredzēts LESD 107. panta 1. punktā, ir jāinterpretē šauri (skat. spriedumus, 2004. gada 29. aprīlis, Vācija/Komisija, C-277/00, Krājums, EU:C:2004:238, 20. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2010. gada 14. oktobris, *Nuova Agricast* un *Cofra*/Komisija, C-67/09 P, Krājums, EU:C:2010:607, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 105 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai, lai piemērotu LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, ir plaša rīcības brīvība, kuras īstenošana ietver sarežģītus ekonomiska vai sociāla rakstura vērtējumus. Tiesas kontrole, kas tiek piemērota šo vērtējuma pilnvaru izmantošanai, aprobežojas ar pārbaudi par to, vai ir ievērotas procesuālās normas un izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, vai fakti materiāli ir precīzi, kā arī vai nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un vai nepastāv acīmredzama kļūda faktu vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (spriedumi, 2002. gada 26. septembris, Spānija/Komisija, C-351/98, Krājums, EU:C:2002:530, 74. punkts, un 2004. gada 29. aprīlis, Itālija/Komisija, C-372/97, Krājums, EU:C:2004:234, 83. punkts).
- 106 Jāatgādina, ka, ja Komisijai ir rīcības brīvība ekonomiskajā jomā, tad tas nenozīmē, ka Savienības tiesai ir jāatturas no pārbaudes par to, kā Komisija ir interpretējusi ekonomiska rakstura informāciju. Savienības tiesai ir ne tikai jāpārbauda izvirzīto pierādījumu faktiskā pareizība, to ticamība un konsekvence, bet arī tas, vai šie pierādījumi ir uzskatāmi par visu atbilstošo informāciju, kas var tikt ņemta vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai tie var pamatot izdarītos secinājumus. Tomēr šīs kontroles ietvaros tai nav jāaizstāj Komisijas vērtējums ar savu ekonomisko vērtējumu. Turklāt ir jānorāda, ka gadījumos, kad iestādei ir plaša rīcības brīvība, pārbaudei par to, vai ir ievērotas noteiktas procesuālās garantijas, ir fundamentāla nozīme. Saskaņā ar judikatūru viena no šīm garantijām ir kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus attiecīgās lietas apstākļus un atbilstoši pamatot savu nolēmumu (skat. spriedumu, 2007. gada 22. novembris, Spānija/*Lenzing*, C-525/04 P, Krājums, EU:C:2007:698, 56.–58. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 107 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka, pretēji tam, ko Komisija esot norādījusi apstrīdētajā lēmumā, tehnoloģiskās neitralitātes principa piemērošana ir atkarīga no katra konkrētā gadījuma un faktiskajiem apstākļiem dažādās Savienības teritorijās. Pēc viņu domām, gan no Komisijas 2003. gada 17. septembra Paziņojuma Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai par pāreju no analogās apraides un ciparu formāta apraidi (no “pārslēgšanas” uz ciparu formātu līdz analogā formāta “atslēgšanai”) (COM(2003) 541, galīgā redakcija) (turpmāk tekstā – “2003. gada paziņojums par pāreju uz ciparu formāta apraidi”), gan arī no Komisijas 2005. gada 24. maija Paziņojuma Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu

komitejai un Reģionu komitejai par pārejas no analogās apraides uz ciparu formāta apraidi paātrināšanu (COM(2005) 204, galīgā redakcija), izriet, ka tehnoloģiskās neitralitātes principam nav absolūts raksturs. Arī Spānijas likumā tas ir minēts vienīgi kā princips, kas pēc iespējas jāņem vērā.

- 108 Tomēr šāds arguments nepierāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu. No apstrīdētā lēmuma preambulas 154. apsvēruma izriet, ka Komisija nav uzskatījusi, ka tehnoloģiskās neitralitātes princips ir absolūts princips, bet gan, ka tehnoloģijas izvēle parasti ir jāizdara pēc tehnoloģiski neitrāla konkursa, kā tas ir bijis citu dalībvalstu gadījumā. Saskaņā ar Komisijas teikto, tā kā konkurss šajā gadījumā netika izsludināts, attiecīgās tehnoloģijas izvēle varētu tikt apstiprināta, ja to pamatotu sākotnējā pētījuma secinājumi, kuros būtu konstatēts, ka kvalitātes un izmaksu ziņā ir iespējams izvēlēties tikai vienu tehnoloģisko risinājumu. Pierādīšanas pienākums ir dalībvalstij, kurai būtu jākonstatē, ka minētais pētījums būs pietiekami pamatots un ka tas tiks veikts pilnīgi neatkarīgi. No tā izriet, ka, pretēji prasītāju apgalvotajam, Komisija nav izslēgusi, ka šajā gadījumā faktiskie apstākļi var ļaut izvēlēties konkrētu tehnoloģiju.
- 109 Kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 144. apsvēruma, tehnoloģiskās neitralitātes principa nozīmīgumu šajā jautājumā Komisija ir uzsvērusi 2003. gada paziņojuma par pāreju uz ciparu formāta apraidi 2.1.3 punktā. Tehnoloģiskās neitralitātes nosacījums šī paziņojuma izpratnē it īpaši paredz, ka atteikšanās no analogās apraides attiecīgajā teritorijā var notikt tikai tad, ja gandrīz visas mājsaimniecības saņem digitālos pakalpojumus, un ka, lai sasniegtu šo mērķi, ir jāņem vērā visi pārraides režīmi (spriedums Vācija/Komisija, minēts 75. punktā, EU:T:2009:387, 69. punkts). Ja Komisija pieņem šādus aktus, kuru mērķis, ievērojot Līgumu, ir precizēt kritērijus, ko tā paredz piemērot tās rīcības brīvības īstenošanas ietvaros, tad tā pati ierobežo šo rīcības brīvību, ciktāl tai ir jāievēro pašas noteiktās pamatnostādnes (spriedums, 2008. gada 28. novembris, *Hotel Cipriani* u.c./Komisija, T-254/00, T-270/00 un T-277/00, Krājums, EU:T:2008:537, 292. punkts).
- 110 Turklāt, ciktāl prasītājas tiesas sēdē, atsaucoties uz 2003. gada paziņojumu par pāreju uz ciparu formāta apraidi, apgalvoja, ka, lai dalībvalsts izvēlētos attiecīgo tehnoloģiju, nav jāveic iepriekšējs pētījums, ir jānorāda, ka saskaņā ar šī paziņojuma 2.1.3. punktu valsts iestāžu atbalsts konkrētai izvēlei ir jāpamato ar sabiedrības interešu mērķiem, kas ir skaidri definēti un tiek samērīgi īstenoti.
- 111 Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka zemes platformas izvēle bija pamatota ar dažādiem ziņojumiem. Pēc viņu domām, no ziņojuma par atsaucis izmaksām ZCT vispārīnāšanas procesam Spānijā, sākot no 2007. gada jūlija, ko bija sagatavojušas Spānijas iestādes, izriet, ka tehnoloģiskās neitralitātes teorētiskā koncepcija nebija piemērojama zemes ciparu televīzijas tehnoloģiskajām izmaiņām Spānijas televīzijas tirgus īpašajos apstākļos. Šajā ziņojumā bija secināts, ka digitalizācijai, izmantojot tehnoloģiju, kas nav zemes ciparu televīzija, būtu daudz augstākas ekonomiskās izmaksas, ka satelītu platformai nebūtu ilgtspējīgas nākotnes, jo televīzijas operatoru pieprasītās atļaujas netika piešķirtas, un ka citas tehnoloģijas, kas nav zemes ciparu tehnoloģija, izmantošana varētu novest pie nopietniem kavējumiem digitalizācijas procesā. Šāds secinājums tika precizēts pirmās prasītājas analizē, kas apstiprināja, ka zemes ciparu tehnoloģija būtu vēlamāka ekonomisku un tehnisku iemeslu dēļ. Turklāt satelītu risinājuma izvēle III zonā, ko Komisija nav apstrīdējusi, esot pierādījusi, ka Spānijas iestādes ir izvēlējušās objektīvi vispiemērotāko tehnoloģiju katrā konkrētajā gadījumā. Šo viedokli apstiprinot arī telekomunikāciju infrastruktūru ekspluatētāja un tīkla iekārtu piegādātāja pētījums, kurš, pēc prasītāju teiktā, būtu jānovērtē Komisijai. Tomēr Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 158. un 164. apsvērumā esot piešķirusi pierādījuma vērtību personas, kas iestājusies lietā, veiktajam pētījumam un speciāli neesot atsaukusies uz dažādiem autonomo kopienu ziņojumiem. Pakārtoti, Komisija neesot ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 112 Jāatgādina, ka, lai konstatētu, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, novērtējot faktus, kas varētu pamatot apstrīdētā lēmuma atcelšanu, pierādījumiem, kādus ir iesniedzis prasītājs, ir jābūt pietiekamiem, lai apstrīdētu lēmuma ietvaros veiktā faktu vērtējuma ticamību (spriedumi, 1996. gada 12. decembris, *AIUFFASS* un *AKT*/Komisija, T-380/94, Krājums, EU:T:1996:195, 59. punkts, un *FAB* /Komisija, minēts 50. punktā, EU:T:2009:386, 78. punkts).

- 113 Pirmkārt, runājot par iepriekš 111. punktā minēto ziņojumu, ir jākonstatē, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 156. apsvērumu šajā ziņojumā nav pietiekamu pierādījumu par zemes platformas pārākumu attiecībā pret satelītu platformu. Tajā ir secināts, ka attiecīgā tehnoloģiskā risinājuma izvēle pārklājuma paplašināšanai bija jāanalizē pa reģioniem, ņemot vērā katra no tiem topogrāfiskās un demogrāfiskās īpatnības. Tādējādi tiktu sekmēta nepieciešamību organizēt tehnoloģiski neitrālus konkursus, lai noteiktu, kāda būtu vispiemērotākā platforma.
- 114 Šajos apsvērumos nav pieļauta acīmredzama kļūda. No iepriekš 111. punktā minētā ziņojuma 6. punkta izriet, ka Spānijas iestādes analizēja divus iespējamus scenārijus, proti, seguma paplašināšanu iedzīvotājiem no 98 % līdz 100 % un seguma paplašināšanu iedzīvotājiem no 96 % līdz 100 %. Neviens no šiem abiem scenārijiem neatbilst seguma paplašināšanai iedzīvotājiem no 96 % līdz 98,5 %. Turklāt saskaņā ar secinājumiem minētajā ziņojumā attiecībā uz šiem diviem scenārijiem pastāvēja iespēja, ka vispiemērotākais galīgais risinājums būtu risinājums, kāds izriet no divām alternatīvām, proti, zemes un satelītu platformām, izvēloties vienu vai otru risinājumu atkarībā no iedzīvotāju fiziskās atrašanās vietas, attiecībā uz kuru pārklājums tiek paplašināts, nosacījumiem un apstākļiem, Nav iespējams prognozēt, cik lielā mērā katra alternatīva varētu dot ieguldījumu galīgajā risinājumā, autonomajai kopienai iepriekš neveicot detalizētu izpēti un neapsverot zemes orogrāfiju, iedzīvotāju teritoriālo sadalījumu un esošā televīzijas apraides tīkla stāvokli. No iepriekš minētā izriet, ka šajā ziņojumā veikta analīze nav pamatojusi tehnoloģiskās neitralitātes principa neievērošanu. Turklāt, kaut arī tā ir taisnība, kā to apgalvo prasītājas, ka saskaņā ar šo pašu ziņojumu, papildus tam, ka tiktu nodrošināts pārklājums 90 mājāsaimniecībām, zemes apraide būtu visekonomiskākais risinājums, fakts tomēr ir tāds, ka šis secinājums skaidri ir ticis pievienots kā norāde, neliekot apšaubīt citus secinājumus attiecīgajā ziņojumā.
- 115 Otrkārt, runājot par pirmās prasītājas analīzi, no apstrīdētā lēmuma preambulas 157. apsvēruma izriet, ka administratīvās izmeklēšanas laikā dažas autonomās kopienas iesniedza iekšējos aprēķinus, kuros bija salīdzinātas izmaksas divu tehnoloģiju izmantošanai, lai paplašinātu pārklājumu. Tomēr papildus neskaidrībai attiecībā uz šo aprēķinu datumu neviens no šiem aprēķiniem nebija detalizēts un pietiekami objektīvs, lai pamatotu zemes tehnoloģijas izvēli pārklājuma paplašināšanai. Turklāt saskaņā ar Komisijas teikto nevienu no šiem aprēķiniem nebija veicis neatkarīgs eksperts.
- 116 Tā kā uz pirmās prasītājas analīzi attiecās pamatojums, kas ietverts apstrīdētā lēmuma preambulas 157. apsvērumā, kā to tiesas sēdē apstiprināja Komisija, tajā, ka Komisija šo analīzi noraidīja, nav acīmredzamas kļūdas. Jānorāda, ka minētajā analīzē nav neviena datuma un ka no Basku zemes iestāžu 2011. gada 24. februāra apsvērumiem, kas tika iesniegti administratīvajā procedūrā, izriet, ka attiecīgajā analīzē tika apstiprināts 2010. gada pētījums, ko bija veicis telekomunikāciju infrastruktūras ekspluatētājs un tīkla aprikojuma piegādātājs. Līdz ar to, tā kā attiecīgā analīze tika veikta krietni vēlāk par attiecīgajiem pasākumiem, ar to nevar tikt pamatota tehnoloģiskās neitralitātes principa neievērošana, izvēloties zemes platformu. Saskaņā ar judikatūru uz jautājumu par to, vai pasākums ir valsts atbalsts, ir jāatbild, ņemot vērā pastāvošo situāciju šī pasākuma noteikšanas brīdī (skat. spriedumu, 2011. gada 12. maijs, *Région Nord-Pas-de-Calais un Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisija*, T-267/08 un T-279/08, Krājums, EU:T:2011:209, 143. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 117 Ciktāl prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 69. zemsvītras piezīmē kļūdaini ir uzskatījusi, ka tai netika nosūtīta pirmās prasītājas analīze, pietiek norādīt, ka minētajā zemsvītras piezīmē Komisija ir norādījusi, ka pētījums par Basku zemes iestāžu vērtējumu, saskaņā ar kuru satelītu infrastruktūra varētu izmaksāt vairāk nekā zemes tīklu modernizācija, ko veiktu otrā prasītāja, netika nosūtīts. No sarakstes starp Spānijas iestādēm un Komisiju izriet, ka pēdējā minētā prasija papildu informāciju par novērtējumu izmaksām, ko bija uzņēmušas Basku zemes iestādes. Tomēr šī informācija Komisijai netika nosūtīta. Tāpēc pēdējā minētā apstrīdētā lēmuma preambulas 157. apsvērumā norādīja, ka Basku zemes iestāžu analīze nebija pietiekami detalizēta, lai pamatotu zemes tehnoloģijas izvēli pārklājuma paplašināšanai.

- 118 Treškārt, ciktāl prasītājas apgalvo, ka satelītu risinājuma izvēle III zonā, ko Komisija nav apstrīdējusi, liecina par to, ka Spānijas iestādes ir objektīvi izvēlējušās vispiemērotāko tehnoloģiju katrā konkrētajā gadījumā, ir jākonstatē, ka šis arguments jau tika noraidīts pirmā pamata pirmās daļas ietvaros (skat. iepriekš 74. punktu).
- 119 Ceturtkārt, prasītājas apgalvo, ka viņu viedokli apstiprināja arī telekomunikāciju infrastruktūras ekspluatētāja un tikla aprīkojuma piegādātāja pētījumi, kuri bija jāizvērtē Komisijai. Šajā ziņā Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 158. apsvērumā uzskatīja, ka šie pētījumi tika veikti 2010. gadā, kas tādējādi bija daudz vēlāk par attiecīgo pasākumu īstenošanu. Pēc Komisijas domām, neatkarīgi no fakta, ka minētie pētījumi varētu tikt uzskatīti par pietiekami neatkarīgiem un uzticamiem, fakts, ka tie tika veikti pēc attiecīgajiem pasākumiem, liedz tos izmantot, lai pamatotu faktu, ka Spānijas valdība neuzskatīja par lietderīgu organizēt tehnoloģiski neitrālu konkursu. Komisija piebilda, ka personas, kas iestājusies lietā, izmaksu aprēķini, kuri pierādīja, ka satelītu tehnoloģija bija izdevīgāka, bija pretrunā minēto pētījumu rezultātiem.
- 120 Neviens no prasītāju iesniegtajiem elementiem nepierāda, ka šie apsvērumi ir acīmredzami kļūdaini. No vienas puses, no apstrīdētā lēmuma 37. un 38. zemsvītras piezīmes, kurās ir ietverts telekomunikāciju infrastruktūras ekspluatētāja un tiklu aprīkojuma piegādātāja pētījumu, kurus iesniedza Komisija pēc Vispārējās tiesas noteiktajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem (skat. iepriekš 28. punktu), satura kopsavilkums, kā arī no šī lēmuma preambulas 158. apsvēruma, kurā ir ietverts minēto pētījumu vērtējums, ko veica Komisija saistībā ar šo gadījumu, izriet, ka Komisija bija izvērtējusi šos pētījumus. No otras puses, ir jānorāda, ka šie pētījumi ir veikti 2010. gadā un to atskaites punkts ir 2009. gads. Tādējādi Komisija pamatoti varēja konstatēt, ka paši pētījumi ir veikti pēc attiecīgajiem pasākumiem. Jau tika atgādināts, ka uz jautājumu par to, vai attiecīgais pasākums ir uzskatāms par valsts atbalstu, ir jāatbild, ņemot vērā pastāvošo situāciju šī pasākuma noteikšanas brīdī (skat. iepriekš 116. punktu). Kā tas izriet no personas, kas iestājusies lietā, iesniegto izmaksu tāmes salīdzinājuma ar attiecīgajiem pētījumiem, kurus iesniedza Komisija pēc Vispārējās tiesas noteiktajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem (skat. iepriekš 28. punktu), Komisija pamatoti varēja konstatēt, ka personas, kas iestājusies lietā, aplēses bija pretrunā attiecīgo pētījumu rezultātiem. Turklāt pašas prasītājas norāda, ka lēmumu par platformas izvēli nepieņēma minētais ekspluatētājs, bet gan Spānijas iestādes, kuras savukārt to lēmuma pieņemšanas brīdī nezināja par attiecīgajiem pētījumiem.
- 121 Ciktāl prasītājas šajā sakarā tiesas sēdē, atsaucoties uz 2014. gada 3. jūlija spriedumu Spānija u.c./Komisija (T-319/12 un T-321/12, EU:T:2014:604), apgalvoja, ka Komisijai bija jāakceptē arī vēlāk iesniegtie ziņojumi, to argumentācijai nevar piekrist. Jānorāda, ka lietā, kurā tika pasludināts šis spriedums, jautājums bija par to, vai dalībvalsts ir rīkojusies, kā privāts investors būtu darījis, nevis par pasākuma saderību ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Šajā ziņā Vispārējā tiesa minētā sprieduma 134. punktā uzskatīja, ka papildu ekonomiskās analīzes, kurus dalībvalsts iesniegusi administratīvā procesa laikā, varēja palīdzēt noskaidrot elementus, kādi pastāvēja lēmuma par investēšanu brīdī, un Komisijai tās bija jāņem vērā. Tomēr ar šādu secinājumu nekādā ziņā nevar tikt apšaubīta judikatūra, saskaņā ar kuru uz jautājumu par to, vai pasākums ir valsts atbalsts, ir jāatbild pasākuma noteikšanas brīdī pastāvošās situācijas gaismā, ņemot vērā, ka tad, ja Komisija ņemtu vērā vēlākus elementus, tā dotu priekšroku tām dalībvalstīm, kuras nepilda savu pienākumu paziņot par atbalstu, ko tās plāno piešķirt, šī atbalsta plānošanas posmā (skat. spriedumu *Région Nord-Pas-de-Calais un Communauté d'Agglomération du Douaisis*/Komisija, minēts 116. punktā, EU:T:2011:209, 143. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 122 Piektkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija ir apstrīdējusi telekomunikāciju infrastruktūras ekspluatētāja un tiklu aprīkojuma piegādātāja pētījumus, vienlaikus, nesniedzot nekādus paskaidrojumus apstrīdētā lēmuma preambulas 158. un 164. apsvērumā, norādot augstāku iespējamo vērtību izmaksu aprēķiniem, ko bija veikusi persona, kas iestājusies lietā.

- 123 Šādai argumentācijai nevar piekrist. No vienas puses, runājot par apstrīdētā lēmuma preambulas 158. apsvērumu, tajā tika konstatēts (skat. iepriekš 119. punktu), ka Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka neatkarīgi no tā, vai attiecīgie pētījumi var tikt uzskatīti par pietiekami neatkarīgiem un uzticamiem, fakts, ka tie tika veikti pēc attiecīgajiem pasākumiem, liedz tos izmantot, lai pamatotu faktu, ka Spānijas valdība neuzskatīja par lietderīgu organizēt tehnoloģiski neitrālu konkursu. Komisija piebilda, ka personas, kas iestājusies lietā, iesniegtās izmaksu aplēses, kas liecina, ka satelītu tehnoloģija bija izdevīgāka, bija pretrunā minēto pētījumu rezultātiem.
- 124 No apstrīdētā lēmuma preambulas 158. apsvēruma izriet, ka Komisija ir noraidījusi pētījumus, ko iesniedza telekomunikāciju infrastruktūras ekspluatētājs un tīkla aprīkojuma piegādātājs, nelemjot par to neatkarīgo raksturu un ticamību, jo tie tika sagatavoti pēc attiecīgajiem pasākumiem un bija pretrunā izmaksu aprēķiniem, kurus bija iesniegusi persona, kas iestājusies lietā. Pretēji Spānijas iestāžu apgalvotajam Komisija neatbalstīja pētījumu, ko bija iesniegusi persona, kas iestājusies lietā, salīdzinājumā ar minētā ekspluatētāja iesniegtajiem pētījumiem. Tā drīzāk aprobežojās ar šīs personas, kas iestājusies lietā, pētījuma satura prezentēšanu, saskaņā ar kuru satelītu tehnoloģijas bija izdevīgākas, kas bija pretrunā šī ekspluatētāja iesniegto pētījumu rezultātiem. Šo secinājumu apstiprina fakts, ka no šī lēmuma preambulas 154. apsvēruma izriet, ka doto tehnoloģiju izvēle, kā apgalvo Komisija, varētu tikt akceptēta, ja to pamatotu sākotnējās izpētes secinājumi, saskaņā ar kuriem kvalitātes un izmaksu ziņā nebija iespējams izvēlēties vienu tehnoloģisko risinājumu. Pretēji prasītāju apgalvotajam Komisija līdz ar to neuzskatīja, ka personas, kas iestājusies lietā, pētījums bija derīgs vai ka tas pierādīja satelītu risinājuma pārākumu. Komisijas mērķis bija izvērtēt, vai tehnoloģiskās neitralitātes principa neievērošanas dēļ attiecīgie pasākumi varēja tikt pamatoti ar sākotnēju pētījumu, kurā ir izdarīta izvēle par labu vienam tehnoloģiskajam risinājumam.
- 125 Otrkārt, runājot par apstrīdētā lēmuma preambulas 164. apsvērumu, Komisija tajā ir norādījusi, ka, pēc personas, kas iestājusies lietā, apgalvotā, 1380 reģionālie kanāli, uz kuriem norādījušas Spānijas iestādes, bija ļoti pārspīlēti. Tomēr Komisija nav konstatējusi, ka personas, kas iestājusies lietā, norādītais reģionālo kanālu skaits, proti, 415 kanāli saskaņā ar minētā lēmuma 93. zemsvītras piezīmi, bija pareizs. Ciktāl Komisija šajā apsvērumā uzskatīja, ka Spānijas iestādes nebija pamatojušas savu argumentu par to, ka satelītu tehnoloģijas nebija aprīkotas, lai pārraidītu lielu skaitu reģionālo kanālu, tā tikai piemēroja normu par pierādīšanas pienākumu, kas ir izklāstīta šī lēmuma preambulas 154. apsvērumā un no kuras izriet, ka Spānijas Karalistei bija jāpierāda, ka kvalitātes un cenas ziņā bija iespējams izvēlēties tikai vienu tehnoloģisko risinājumu.
- 126 Sestkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija speciāli nav atsaukusies uz dažādiem autonomo kopienu ziņojumiem. Arī šis arguments ir jānoraida. No vienas puses, attiecībā uz Basku zemi jau tika konstatēts, ka Komisijas vērtējumā nebija pieļauta acīmredzama kļūda (skat. iepriekš 115. un 116. punktu). No otras puses, tā kā nav nekādu precizējumu par autonomo kopienu ziņojumu atbilstību situācijai Basku zemē, tad nevar tikt secinātd, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, novērtējot faktus attiecībā uz Basku zemi.
- 127 Visbeidzot, ir jānoraida prasītāju arguments, saskaņā ar kuru Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai bija jāievēro, novērtējot pirmās prasītājas analīzi. Iemesli, kāpēc, pēc Komisijas domām, Basku zemes iestāžu analīze nebija pietiekama, lai pamatotu zemes tehnoloģijas izvēli pārklājuma paplašināšanai, no juridiskā aspekta pietiekami izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 157. apsvēruma (skat. iepriekš 116. punktu).
- 128 Treškārt, ciktāl prasītājas apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tāpēc, ka trīs iepriekšējos gadījumos tā atļāva atbalstu, ar kuru netika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips, to arguments arī ir jānoraida.
- 129 Jānorāda, ka prasītājas atsauca uz iepriekšējo Komisijas lēmumu pieņemšanas praksi, ko tās nav pierādījušas. Runājot par Komisijas 2007. gada 25. novembra Lēmumu Nr. 103/2007 par ciparu dekodētāju iegādi un antenu pielāgošanu Sorijas [*Soria*] (Spānija) provincē, jau ir ticis atzīts, ka

Komisija bija skaidri konstatējusi, ka šajā lēmumā paredzētais pasākums ļāva patērētājiem iegādāties jebkura veida dekoderi, izmantojot neatkarīgu dotāciju no tehnoloģiskās platformas, ko patērētājs bija nolēmis izmantot, un skaidri secinājusi, ka ar minēto pasākumu tika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips (spriedums, 2010. gada 15. jūnijs, *Mediaset/Komisija*, T-177/07, Krājums, EU:T:2010:233, 103. punkts). 2006. gada 22. septembra Lēmumā Nr. 222/2006 par atbalstu ciparu dividenžu samazināšanai Sardīnijā (OV 2007, C 68, 5. lpp.) un 2013. gada 5. decembra Lēmumā SA.33980 par vietējo televīziju Apvienotajā Karalistē iestāžu izvēle, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 85. un 86. zemsvītras piezīmes, tika izdarīta, pamatojoties uz sākotnējiem pētījumiem. Šādos apstākļos lēmumu pieņemšanas prakses esamība nevar tikt uzskatīta par pierādītu. Likumība Komisijas lēmumam, ar kuru tiek konstatēts, ka atbalsts neatbilst šīs atkāpes piemērošanas nosacījumiem, katrā ziņā ir jāizvērtē tikai saistībā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, nevis saistībā ar iespējamu iepriekšējo praksi (skat. spriedumu, 2011. gada 21. jūlijs, *Freistaat Sachsen un Land Sachsen-Anhalt/Komisija*, C-459/10 P, EU:C:2011:515, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 130 Ceturtkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija nav izvērtējusi, vai katras autonomās kopienas konkrētie lēmumi tika pieņemti katras attiecīgās teritorijas faktisko apstākļu gaismā, un tāpēc nav norādījusi pamatojumu. Šāda argumentācija ir jānoraida.
- 131 Jānorāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 90.–93. apsvērumā, kuros ir atsauce uz šī lēmuma preambulas 23.–31. apsvērumu, aprakstīja attiecīgā atbalsta juridisko pamatu. Tā konstatēja, ka atbilstošais tiesiskais pamats pārejai uz digitālo televīziju Spānijā bija komplekss, kas sastāvēja no vairākiem instrumentiem, ko ir ieviesušas gan Spānijas valdība, gan autonomās kopienas, gan vietējās varas iestādes uz četriem gadiem. Saskaņā ar Komisijas apgalvoto, lai gan 2005. gada valsts tehniskā programma par labu ZCT un 2007. gada valsts programma pārejai uz ZCT lielā mērā regulēja pāreju uz ZCT I zonā, tās arī bija pamats papildu paplašināšanas pasākumiem II zonā. Valsts tehniskā programma par labu ZCT atļāva arī vietējām iestādēm, sadarbojoties ar autonomajiem apgabaliem, izveidot centrus papildu raidītājiem, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu ZCT uztveri šajā pēdējā minētajā zonā. Šos paplašināšanas pasākumus pēc vairāku pamatnolīgumu noslēgšanas ar minēto valdību un pēc šo pamatnolīgumu papildinājumiem veica arī reģionālās iestādes. Saskaņā ar Komisijas apgalvoto praksē autonomās kopienas piemēroja šīs valdības vadlīnijas par ZCT paplašināšanu. Valsts atbalsta piešķiršana ZCT ierīkošanai II zonā notika ar naudas līdzekļu nodošanu no valstu un reģionālajām iestādēm šī atbalsta saņēmējiem.
- 132 No dažādiem Spānijas iestāžu likumdošanas un administratīvajiem aktiem izriet, ka plāns pārejai uz digitālo televīziju visā Spānijas Karalistes teritorijā, pārsvarā izmantojot zemes tehnoloģiju, tika īstenots saskaņā ar iniciatīvu, kuru uzsāka un koordinēja centrālā administrācija. Kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 24. apsvēruma, nav apstrīdams, ka Likumā 10/2005, kas iezīmēja sākumu tiesiskajam regulējumam pārejai uz ZCT, bija precizēta nepieciešamība veicināt pāreju no analogās tehnoloģijas uz ZCT. Kā tas izriet no minētā lēmuma preambulas 26. apsvēruma, Spānijas iestādes valsts tehniskās programmas par labu ZCT papildu noteikumā paredzēja iespēju paplašināt pārklājumu, izmantojot zemes tehnoloģiju, zonās ar nelielu populācijas blīvumu ar nosacījumu, ka vietējā instalācija atbilst šai programmai. Šī lēmuma preambulas 28.–32. apsvērumā, kuru saturu prasītājas nav apstrīdējušas, ir aprakstīta sadarbība starp RTTM un autonomajām kopienām, izmantojot pamatnolīgumus un pamatnolīgumu pielikumus, lai uzsāktu digitalizāciju II zonā. Šīs darbības, lai paplašinātu ZCT pārklājumu minētajā zonā, līdzfinansēja tostarp arī Spānijas valdība.
- 133 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijai nevar tikt pārņemts, ka tā ir analizējusi Spānijas pasākumus par labu ZCT ieviešanai II zonā vienā un tajā pašā kontekstā. Tā kā valsts iesaistīšanās dažādos veidos valsts, reģionālajā un pašvaldību līmenī ir jāanalizē, ņemot vērā šīs iesaistīšanās ietekmi, tad šajā gadījumā šīm intervencēm bija tik ciešas saiknes starp tām, ka Komisija tās varēja uzskatīt par vienu atbalsta, ko ir piešķirušas Spānijas valsts iestādes, shēmu. It īpaši tas tā ir tāpēc, ka secīgās intervences Spānijā, īpaši ņemot vērā to hronoloģiju, to mērķa un situācijas šajā zonā dēļ savā starpā bija tik cieši

saistītas, ka Komisijai nevar tikt pārņemts, ka tā nebija šīs intervences nodalījusi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. marts, *Bouygues u.c./Komisija u.c.*, C-399/10 un C-401/10 P, Krājums, EU:C:2013:175, 103. un 104. punkts).

- 134 Turklāt atbalsta shēmu gadījumā Komisija var aprobežoties ar attiecīgās shēmas īpašību izpēti, lai lēmuma motīvu daļā novērtētu, vai šis plāns ir piemērots viena no LESD 107. panta 3. punktā paredzētajiem mērķiem sasniegšanai. Tādējādi lēmumā, kas attiecas uz šādu sistēmu, Komisijai nav pienākuma analizēt atbalstu, kāds ir piešķirts katrā atsevišķā gadījumā, pamatojoties uz šādu shēmu. Tikai atbalsta atgūšanas posmā ir jāpārbauda katra attiecīgā uzņēmuma individuālā situācija (spriedumi, 2002. gada 7. marts, *Itālija/Komisija*, C-310/99, Krājums, EU:C:2002:143, 89. un 91. punkts; 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato "Venezia vuole vivere" u.c./Komisija*, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, Krājums, EU:C:2011:368, 63. punkts, un 2013. gada 13. jūnijs, *HGA u.c./Komisija*, no C-630/11 P līdz C-633/11 P, Krājums, EU:C:2013:387, 114. punkts).
- 135 Turklāt no apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvēruma izriet, ka Komisija it īpaši izvērtēja Basku zemes autonomās kopienas gadījumu, kuru Spānijas varas iestādes prezentēja kā vislabāko un vienīgo piemēru, lai atsauktos uz valsts atbalsta neesamību saskaņā ar kritērijiem, kādus Tiesa noteikusi spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415).
- 136 Piektkārt, prasītājas pārmet Komisijai, ka tā, izvērtējot attiecīgā pasākuma samērīgumu, ir ignorējusi pilnvaru sadalījumu starp valsts iestādēm, prasot Spānijas valdībai organizēt publiskos iepirkumus visā valsts teritorijā.
- 137 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 166. apsvērumā ir uzskatījusi, ka, runājot par samērīgumu intervences II zonā kontekstā, būtu bijis lietderīgi, ja Spānijas valdība salīdzinātu izmaksas un organizētu konkursu valsts līmenī. Pēc Komisijas domām, ja valsts līmenī tiktu izsludināts konkurss, tad tas izraisītu cenu samazinājumu. Tā ir precizējusi, ka, lai gan Spānijas iestādēm bija jālemj par viņu administratīvo organizāciju, piešķirot minētās valdības finansējumu, nevis jāuzstāj uz ZCT izmantošanu, šī valdība varēja vismaz mudināt autonomās kopienas izsludināt konkursus, ņemot vērā iespējamus ietaupījumus, kas varētu tikt realizēti ar dažām platformām.
- 138 Šajos apsvērumos nav pieļauta nekāda acīmredzama kļūda tiesību piemērošanā. Tālu no pilnvaru sadalījuma starp Spānijas valsts iestādēm ignorēšanas Komisija vien izcēla faktu, ka Spānijas valdība varēja mudināt autonomās kopienas apsvērt iespējamus cenu samazinājumus, kas varētu rasties no koordinētas rīcības. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, Komisija neprasija izsludināt vienu konkursu visai Spānijas teritorijai. Tā kā pāreja uz ZCT ir pakļauta dažādiem likumdošanas un administratīviem pasākumiem, kas Spānijas iestādēm ir jāveic valsts līmenī, un tā tikai daļēji tiek finansēta no minētās valdības budžeta (skat. iepriekš 2.–8. punktu), tad nevar tikt secināts, ka ar autonomo kopienu mudināšanu izsludināt konkursus, ņemot vērā iespējamus ietaupījumus, kas varētu tikt realizēti ar dažām platformām, tiek pārkāpts pilnvaru sadalījums starp Spānijas valsts iestādēm.
- 139 Līdz ar to pirmais iebildums ir noraidāms.

– Par otro iebildumu, kurš ir balstīts uz nelietderīgu konkurences traucējumu neesamību

- 140 Prasītājas apgalvo, ka attiecīgais pasākums ir uzskatāms par minimālu pasākumu, kāds ir nepieciešams, lai sasniegtu mērķi, izvairoties no nevajadzīgiem konkurences traucējumiem. Pēc viņu domām, apstrīdētā lēmuma preambulas 170. apsvērumā isumā konstatējot, ka pastāv nevajadzīgi konkurences izkropļojumi, Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu un ir pieļāvusi kļūdu.
- 141 Šajā sakarā pietiek norādīt, pirmkārt, ka no juridiskā viedokļa apstrīdētā lēmuma preambulas 153.–169. apsvērumā ir pietiekami norādīts, ka saskaņā ar Komisijas uzskatu nevajadzīgi konkurences izkropļojumi pastāvēja tehnoloģiskās neitralitātes principa neievērošanas dēļ, kā to turklāt prasītājas

atzinušas prasības pieteikumā. Komisija tādējādi nav pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Otrkārt, prasītāju arguments, kurš ir vērstas uz to, lai pierādītu kļūdas Komisijas vērtējumā attiecībā uz tehnoloģiskās neitralitātes principa neievērošanu, jau tika noraidīts (skat. iepriekš 102.–139. punktu).

142 Tāpēc otrais iebildums ir noraidāms.

143 No minētā izriet, ka otrā pamata otrā daļa un līdz ar to šis pamats kopumā ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar jauna atbalsta konstatāciju

144 Prasītājas apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka attiecīgais pasākums ir jauns atbalsts. Pēc viņu domām, analogā tīkla digitalizācija, ko veido vienkārša šī tīkla tehniskās jaudas palielināšana, ir iespējamā pastāvošā atbalsta nebūtisks grozījums, nevis jauns atbalsts, jo sākotnējā ierīkošana aizsākās 1982. gadā, proti, pirms Spānijas Karalistes pievienošanās Savienībai.

145 Jākonstatē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 173.–175. apsvērumā ir uzskatījusi, ka attiecīgais pasākums ir jauns atbalsts, par kuru Spānijas Karalistei bija jāpaziņo.

146 Jāatgādina, ka LESD 108. pantā ir paredzētas atšķirīgas procedūras atkarībā no tā, vai atbalsts ir pastāvošs vai jauns. Tā kā par jaunu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu iepriekš ir jāpaziņo Komisijai un tas nevar tikt īstenots, pirms procedūra nav beigusies ar galīgu lēmumu, pastāvošais atbalsts saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu var tikt likumīgi īstenots, kamēr Komisija nav konstatējusi tā nesaderību (skat. spriedumu *P*, minēts 95. punktā, EU:C:2013:525, 36. punkts un tajā minētā judikatūra). Esošais atbalsts ir jāuzskata par likumīgu tik ilgi, kamēr Komisija nav konstatējusi tā nesaderību ar iekšējo tirgu (skat. spriedumu *P*, minēts 95. punktā, EU:C:2013:525, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

147 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. panta b) punkta i) apakšpunktā ir paredzēts, ka pastāvošs atbalsts ir jebkāds atbalsts, kas pastāvēja pirms Līguma stāšanās spēkā attiecīgajās dalībvalstīs, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kurš ir ieviests, ir joprojām piemērojams pēc Līguma stāšanās spēkā. Saskaņā ar šīs regulas 1. panta c) punktu jauns atbalsts ir atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi. Šajā ziņā Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 794/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu [...] Nr. 659/1999 (OV L 140, 1. lpp.), 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkta nolūkiem izmaiņas esošajā atbalstā ir jebkādas pārmaiņas, izņemot pilnībā formāla vai administratīva rakstura izmaiņas, kas nevar ietekmēt novērtējumu par atbalsta pasākuma saderību ar kopējo tirgu.

148 Būtībā pasākumi, kas paredzēti, lai piešķirtu atbalstu vai grozītu pastāvošu atbalstu, ir jauns atbalsts. It īpaši, ja grozījumi skar sākotnējās shēmas būtību, tad šī shēma tiek transformēta par jaunu atbalsta shēmu (skat. spriedumus, 2002. gada 30. aprīlis, *Government of Gibraltar*/Komisija, T-195/01 un T-207/01, Krājums, EU:T:2002:111, 109.–111. punkts; 2009. gada 11. jūnijs, *AEM*/Komisija, T-301/02, Krājums, EU:T:2009:191, 121. punkts, un 2014. gada 11. jūlijs, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*/Komisija, T-151/11, Krājums, EU:T:2014:631, 63. punkts).

149 Šajā lietā Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka atbalsta pasākums ir jauns atbalsts tāpēc, ka šis pasākums ir būtiski grozījis sākotnējo shēmu. Patiešām, kā norāda Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 174. apsvērumā, nav strīda par to, ka astoņdesmito gadu sākumā, kad tika uzsākta zemes tīklu paplašināšanas finansēšana, tirgū neeksistēja privātās raidorganizācijas, paplašinātā infrastruktūra tādējādi neatbilda sabiedriskās raidorganizācijas vajadzībām un esošā zemes tīkla, kas Spānijā tajā laikā bija vienīgā platforma televīzijas signāla pārraidei, paplašināšana tāpēc neizkropļoja konkurenci ar citām platformām.

150 Salīdzinot ar sākotnējo shēmu, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 175. apsvērumā varēja pamatoti uzskatīt, ka, tā kā atbalsta saņēmējs un vispārējie valsts finansējuma apstākļi ir būtiski mainījušies, tad attiecīgais pasākums nevarēja tikt uzskatīts par formālu vai administratīvu grozījumu, bet tas bija grozījums, kas ietekmēja sākotnējās shēmas būtību. Šajā ziņā Komisija pamatoti norādīja, ka tiesību akti un tehnoloģijas ir attīstījušās, lai radītu jaunas apraides platformas un jaunus tirgus dalībniekus, it īpaši privātās raidorganizācijas. Kā norādījusi Komisija minētajā preambulas 175. apsvērumā, ir jāņem vērā arī fakts, ka pāreja no analogās televīzijas uz ciparu televīziju bija iespējama, pateicoties tehnoloģiju attīstībai, kas notika pēc Spānijas Karalistes pievienošanās Savienībai. Pretēji prasītāju apgalvotajam sākotnējās shēmas attiecīgais grozījums līdz ar to neaprobežojās ar uzlabotu esošā tīkla tehnisko kapacitāti vai vienkāršu sākotnējās shēmas papildinājumu, bet varēja ietekmēt attiecīgā atbalsta pasākuma saderības ar iekšējo tirgu novērtējumu.

151 No minētā izriet, ka trešais pamats un līdz ar to prasība pilnībā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

152 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tām ir jāpiespriež atlīdzināt Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus pamata tiesvedībā atbilstoši to prasījumiem. Ar pagaidu noregulējumu saistītos tiesāšanās izdevumus sedz prasītājas atbilstoši Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospiež:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *La Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi, SA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas un *SES Astra* tiesāšanās izdevumus pamata tiesvedībā;
- 3) *La Comunidad Autónoma del País Vasco un Itelazpi* sedz tiesāšanās izdevumus, kas radušies pagaidu noregulējuma tiesvedībā.

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 26. novembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	2
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	6
Juridiskais pamatojums	7
Par pirmo pamatu, kurš ir balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu	7
Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz ekonomiskas priekšrocības neesamību	7
– Par pirmo kritēriju, kas tika noteikts spriedumā Altmark Trans un Regierungspräsidium Magdeburg, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), un kas attiecas uz pienākumu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu izpildi	8
– Par ceturto kritēriju, kurš ir noteikts spriedumā Altmark Trans un Regierungspräsidium Magdeburg, minēts 18. punktā (EU:C:2003:415), un kurš attiecas uz garantiju par zemākajām izmaksām sabiedrībai	14
Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz selektīvas priekšrocības neesamību	16
Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā, analizējot attiecīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu	17
Par pirmo daļu, kas ir balstīta uz kļūdu Lēmuma 2005/842 piemērošanā	17
Par otro daļu, kas ir balstīta uz LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu	17
– Par pirmo iebildumu, kurš ir balstīts uz kļūdām saistībā ar attiecīgā pasākuma tehnoloģisko neitralitāti, atbilstošo raksturu un samērīgumu	18
– Par otro iebildumu, kurš ir balstīts uz nelietderīgu konkurences traucējumu neesamību	24
Par trešo pamatu, kurš ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar jauna atbalsta konstatāciju ...	25
Par tiesāšanās izdevumiem	26